Obskuriøst

NYHEDSBREV NR. 7

Jeg har netop modtaget oplaget af *Obskuriøst nr. 16: Obskuriøst Scrapbog* og det ser nydeligt ud. Eller rettere, trykkeriets gengivelse af mit indleverede materiale blev vellykket. Der var røget en del detaljer i overførslen fra analog kilde til digital master, bl.a. fordi jeg havde klippet hovedparten af siderne om mange gange, med det resultat, at de var blevet ret tykke og ujævne i overfladen, ikke det ideelle udgangspunkt for en scanning. Samtidig sloges jeg bravt med moire effekten fra de mange udklip, især de fra bladene, og måtte tage diverse beskidte filtreringskneb i brug for at dæmpe dette. Hvilket igen gik hårdt ud over mine talrige "kunstneriske" blyantsstreger. Alt i alt må jeg sige, at det færdige blad afviger en del i udseende fra de originale sider. Nå, det var en del af eksperimentet. En professionel i faget, med overlegen softwarepakke og en større tålmodighed end min egen, havde nok kunne presse mere ud af siderne – men jeg er jo netop ikke professionel. Jeg er en amatør, der fik en idé og var stædig nok til at føre den ud i livet, fordi... well, fordi det var sjovt at forsøge.

Et analogt blad! Produceret i hånden, om end med dele af tekstmaterialet skrevet ind på computer først. Hvilket vel strengt taget ikke er så forskellig igen fra, om jeg havde anvendt en skrivemaskine i stedet. Slutresultatet er stadig et sammenklippet, sammenlimet, fysisk manuskript. Jeg tvivler på, at *Obskuriøst Scrapbog* er det *eneste* af sin slags; der skal nok findes andre hobbyister, der fedter med lignende blade, til en tilsvarende lille læserskare – men det er, i hvert tilfælde, i *den grad* at gå imod strømmen, her i 2016, hvor man dårlig nok kan overleve socialt uden en iPad og hvor musik, film, litteratur er emigreret til den virtuelle verden, fordi udviklingen.

Engang var det analoge blad hverdagskost. Jeg tænker her på de frodige halvfjerdsere, hvor snart sagt alle, der kunne skaffe sig adgang til en fotokopimaskine eller spritduplikator, og syntes, de havde noget på hjerte, udgav små hæfter og flyveblade om alt muligt. Trenden fortsatte op gennem firserne, hvor det tekniske udstyr blev stadig mere avanceret, men det er nok især i halvfjerdserne, at mangfoldiggørelsen af mangfoldigheden stod stærkest.

Jeg indrømmer, at jeg har set skoleblade (jeg er gammel nok) som var bedre redigeret end *Obskuriøst Scrapbog* og teksterne blev enten improviseret eller skrevet efter ganske løst forlæg og bærer præg deraf. Og hvad så. Bladet var først og fremmest et eksperiment i form og som sådan synes jeg, det er lykkes. Den endelige afgørelse ligger hos læserne.

Næste *Obskuriøst*? Hvad og hvornår? Tja, vi får vi at se. Foreløbig trænger redaktøren til en pause.

Jeg har ikke noget nævneværdig materiale til overs fra arbejdet på bladet, så bonusartiklen denne gang er nyskrevet til lejligheden.

Henrik Larsen, 1. juli 2016

OBSKURIØST NYHEDSBREV

Længe leve LegioneN

Jeg har tidligere underholdt læserne med min fattige tegneseriebarndom. Om, hvordan jeg læste hjemmets få *Asterix* albums og *Anders And* blade i laser og ikke gik af vejen for reklamer for eks. morgenmadsprodukter, hvis de kom i form af en "tegneserie". Noget, jeg rent har glemt at fortælle om, var tidens avisstriber.

Mit forhold til striberne som dreng var lidt ambivalent. De var (modsat serier som *Bamse og Dukkelise*, *Tarzan*, *Jens Lyn* og *Tintin* i de kulørte ugeblade) sjældent fortsatte historier, kunne indeholde referencer, jeg ikke forstod og var, set med mine øjne, slet ikke for børn, men for de voksne. Nogle var vel strengt taget også vittighedstegninger snarere end egentlige tegneserier.

Familien Larsen holdt *Aktuelt* og den vender jeg tilbage til. Først de striber, jeg husker fra andre aviser. Kristeligt Dagblad som min mormor holdt, havde *Bassethunden Freddie* (*Fred Basset*, af Alex Graham). Jeg fik altid udklippede striber, ved familiebesøg. Det var en hyggelig, men ikke videre sprudlende serie. *Berlingske Tidende* havde *Poeten og Lillemor* (af Jørgen Mogensen) som var let pirrende med alle de bare brystere (i hvert tilfælde for en halvstor knægt). De for mig mest mindeværdige *Poeten* striber var dem, Carlsen if havde samlet i *Comics 5: Den store tegneseriebog*, om skrækhæfter. (Skrækhæfter var virkelig forbudt område for unge Larsen!)

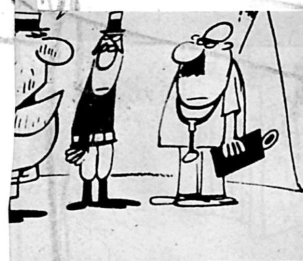
Information havde *Doonesbury* (af Gary Trudeau) og den var godt nok fortsat, men så voksen-weird, at jeg ikke fattede en hat, mens *Politiken* havde *Radiserne* (*Peanuts*, af Charles M. Schulz) som jeg elskede højt, *Livets gang i Lidenlund* (af Henning Gantriis) som jeg fandt ufattelig kedelig og *Hr. Hyst* (*Shoe*, af Jeff MacNelly) som jeg fandt... okay.

Aktuelt havde, tegneseriemæssigt, den fordel frem for resten, at den kørte *fire-fem forskellige striber* daglig. Og den var *vores*, så jeg kunne fiske de gamle aviser frem og læse striberne igen, i hvert tilfælde til de endte i kakkelovnen. De præcise titler varierede nok over årene, men som jeg husker det, var de faste striber barndommen igennem *Lædersok* (*Catfish*, af Rog Bollen), *Viceværten* (af Erik Bille), *Fedthas* (af Kaj Engholm), *Vor mor* (*Momma*, af Mell Lazarus) og *Legionen* (*Crock*, af Bill Rechin. Af disse fandt jeg klart *Legionen* den fedeste. Det gør jeg forresten stadig.

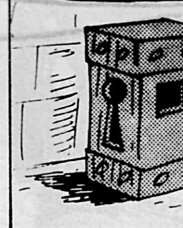
Striben er en parodi på romanen *Beau Geste* (og filmatiseringerne af samme), om livet i fremmedlegionen, i et gudsforladt ørkenfort. Fortet regeres med jernhånd af den lille lede oberst Pløhn (Vermin P. Crock). Hans stab tæller bl.a. det inkompetente skvat, løjtnant Poulet (som pudsigt nok har kaptajnrang i originaludgaven), en (navnløs) sergent og lejrkokken, hvis retter er næsten ligeså dødbringende som fjendens våben. Andre af lejrens folk: en bibliotekar som aldrig har nogen gode bøger hjemme, stakkels Joe Figowitz som alle foragter og som stadig sukker efter den pige, der for længst har dumpet ham, legionæren på feltlazarettet med kanonkuglen i maven og lægen som danser udenom de dårlige nyheder, Maggot, hulgraver, altid beskidt og altid ligeglad, dovendromedaren Ramses, de forsvundne stifindere, der når de en sjælden gang bliver fundet, straks fordufter igen... og mange flere. I fjendeland hersker Smukke, en led ørken-bandit, og hans talløse strubesnittere, kanonerer og bombeeksperter.

Det er en grum og kynisk tilværelse på fortet – alle klicheer om fremmed-legionen bliver nådeløst trampet til døde, igen og igen. Striben kørte en overgang i *Basserne* (meget lader dog til at være genoptryk), men har kun to samlede udgivelser på dansk: det lille hæfte *Ørkenbassernes oplevelser* (Mini-album nr. 4, Interpresse, 1976) og albummet *...næsten som en skovtur* (Interpresse, 1985). Jeg er så heldig at eje begge. (Underligt nok er titlen ikke medtaget i *Comics* serien fra Carlsen if.)

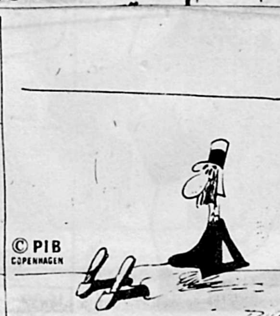
Striben kørte fra 1975 til 2012. Bill Rechins søn Kevin overtog en kort tid blyanten, efter faderens død i 2011, men valgte så, af respekt for dennes minde, at lukke og slukke. Vel, minderne og de gamle blade har vi stadig. Det er *Legionen*, jeg først bladrer frem til, når jeg finder et slidt *Basserne*, i en genbrugsbutik. *Længe leve Legionen!*

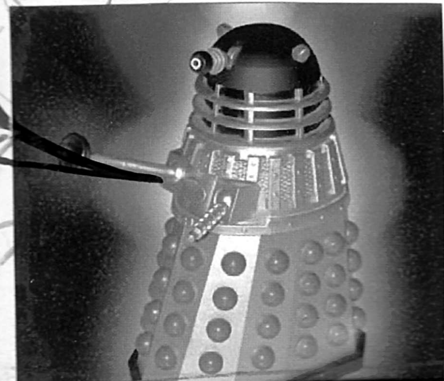

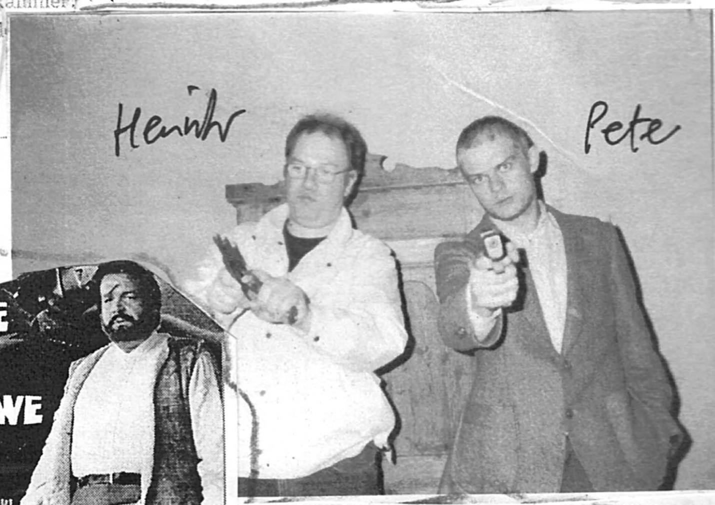

Fra redaktørens verden

Münchener
Automaten-, Kasperl-
und Geister-Theater.
Drei grosse
Brillant-Vorstellungen
Vorführung mech. beweg. Automaten, Androiden und Metamorphosen,
Seilschwenker, Seiltänzer, Jongleure, Balanceure etc.
Auftreten der Original-Kakautzky
Vorführung des Diophram, Welt- u. Naturspiegels.
Aufführung grossartiger
Original Geister- und Gespenster-Citationen
und Pantomimen,
ausgeführt von der ganzen Gesellschaft.
F. A. Schichtl aus München.

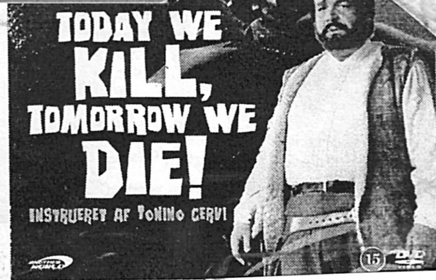

Jeg gjorde mig nogle bedrøvelige tanker om de kedelige byer, grundet specialbutikkernes død, i *Obskuriøst Nyhedsbrev nr. 6*. Redaktionen har i den anledning modtaget et rigtig fint postkort fra *Rasmus Wichmann*. Han skriver: *"Kære Samler. Jeg blev så glad, da jeg modtog nyhedsbrevet formiddagen før vi tog på et lille ophold... Dit brev om byerne får mig til at længes..."* Tak for det, Rasmus, ja, der var engang, hvor man kunne slentre gennem byen, fra butik til butik. Det kan man ganske vist stadig og jeg *finder* da ting, men det hele er blevet så forbandet tilfældigt, fordi de folk som faktisk havde forstand på deres varer og klientel er væk. Skønt genbrug er bedre end ingenting, bliver det aldrig det samme.

Der er dukket nogle fotografier op af en skuffe, fra arbejdet på kortfilmen *Den intergalaktiske genvej* (2003), en science-fiction gyser, instrueret af Peter Bonnemann og med effekter af Tue Sprogø. Min gamle filmkammerat Heine Sørensen og jeg medvirkede begge i filmen som løber cirka 8 minutter og må rubriceres som total kult. (Heine var ikke til stede, den dag, billederne blev taget.)

Bud Spencer døde forleden (27. juni) og som altid, når en af de kendte, jeg selv har fulgt gennem mange år går bort, bliver jeg vemodig. Spencers død giver mig også dårlig samvittighed, fordi jeg har stabler af danske On-Air dvd liggende, mange af dem stadig cellofan-indpakkede, fra dengang, jeg forsøgte at samle selskabets omfattede Terence Hill og Bud Spencer udgivelsesrække – ca. 30 titler i det hele, de fleste action-komedier. Må tilstå, at de ikke rigtig er mig. Jeg foretrækker hans roller i "seriøse" westerns som *God Forgives... I Don't* (1967), *Today We Kill... Tomorrow We Die* (1968), *Ace High* (1968) og *Boot Hill* (1969). Der er også hans spøjse birolle i Argento gialloen *Four Flies on Grey Velvet* (1971).

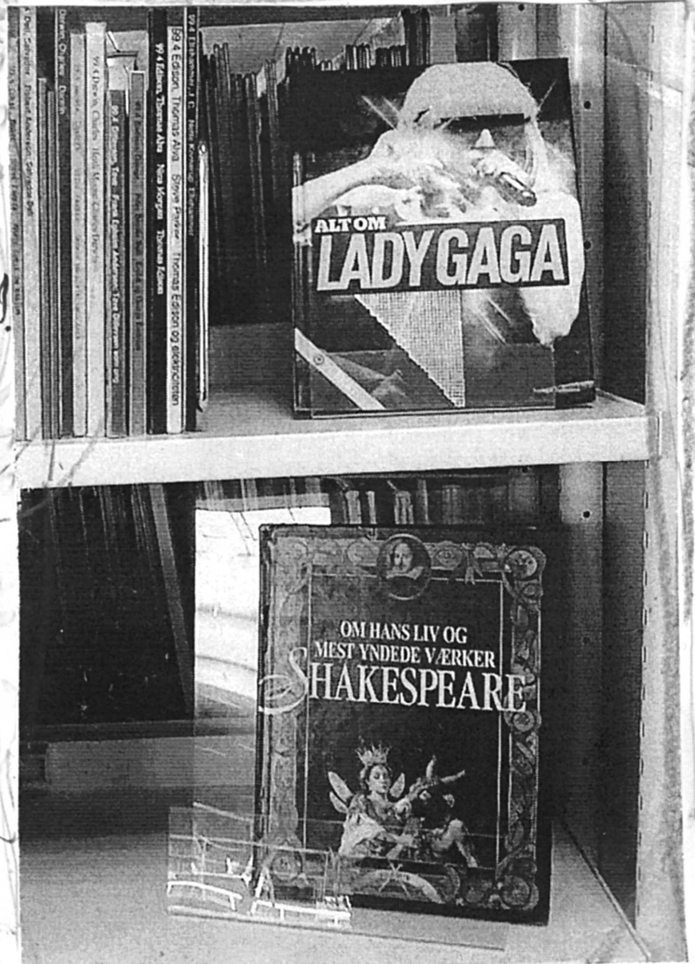
Redaktionen

Det er hørt før, her på redaktionen. Jack J. er på vej med et nyt nummer af sit undergrundszine *Stay Sick!* Faktisk er udgivelsen lige om hjørnet og Jack har allerede layoutet hovedparten af bladet. Nr. 4 udkom i 2004, så det er jo noget af en cliffhanger og uhh, hvor bliver det spændende. Well, denne gang skulle den være god nok. For realz! Der kom faktisk et slags nr. 5 tilbage i 2011, dvs. nogle løse fragmenter som Jack lagde ud på sin blog, *En lejemorder ser tilbage*. Og jeg har en lidt mere gennemarbejdet pdf udgave, han mailede mig i november 2014. Angivelig – men man ved jo aldrig helt, hvor man har os fanzineredaktører – skulle han springe direkte til nr. 6 i trykt form. Vi lever i interessante tider.

DISCO

Skønt jeg p.t. har skrinlagt mine femårsplaner, fortsætter researchen på kommende udgivelser. Det sker stille og rolig ved, at der kommer lidt bøger eller film ind, jeg skriver nogle lister osv. Obsmobilen kører igen, foreløbig dog kun i første gear og i krybesporet.

Lara Croft udklippet på bagsiden af *Obskuriøst Scrapbog* var egentlig kun en midlertidig idé, indtil jeg kunne finde på noget bedre. En planlagt collage ville imidlertid ikke fungere og så fandt jeg Lara frem igen. Jeg var ingen fan af *Tomb Raider* spillene – det der kamera over skulderen perspektiv forvirrede mig – men figuren er jo ikonisk. Og nej, det er ikke en god røv. Det er et billede af en computersimulation af en god røv. Hvis man i øvrigt synes om den slags. Jeg gør. THE END

Obskuriøst

NYHEDSBREV NR. 7

Jeg har netop modtaget oplaget af *Obskuriøst nr. 16: Obskuriøst Scrapbog* og det ser nydeligt ud. Eller rettere, trykkeriets gengivelse af mit indleverede materiale blev vellykket. Der var røget en del detaljer i overførslen fra analog kilde til digital master, bl.a. fordi jeg havde klippet hovedparten af siderne om mange gange, med det resultat, at de var blevet ret tykke og ujævne i overfladen, ikke det ideelle udgangspunkt for en scanning. Samtidig sloges jeg bravt med moire effekten fra de mange udklip, især de fra bladene, og måtte tage diverse beskidte filtreringskneb i brug for at dæmpe dette. Hvilket igen gik hårdt ud over mine talrige "kunstneriske" blyantsstreger. Alt i alt må jeg sige, at det færdige blad afviger en del i udseende fra de originale sider. Nå, det var en del af eksperimentet. En professionel i faget, med overlegen softwarepakke og større tålmodighed end min egen, havde nok kunne presse mere ud af siderne – men jeg er jo netop ikke professionel. Jeg er en amatør, der fik en idé og var stædig nok til at føre den ud i livet, fordi... well, fordi det var sjovt at forsøge.

Et analogt blad! Produceret i hånden, om end med dele af tekstmaterialet skrevet ind på computer først. Hvilket vel strengt taget ikke er så forskellig igen fra, om jeg havde anvendt en skrivemaskine i stedet. Slutresultatet er stadig et sammenklippet, sammenlimet, fysisk manuskript. Jeg tvivler på, at *Obskuriøst Scrapbog* er det eneste af sin slags; der skal nok findes andre hobbyister, der fedter med lignende blade, til en tilsvarende lille læserskare – men det er, i hvert tilfælde, i *den grad* at gå imod strømmen, her i 2016, hvor man dårlig nok kan overleve socialt uden en iPad og hvor musik, film, litteratur er emigreret til den virtuelle verden, fordi udviklingen.

Engang var det analoge blad hverdagskost. Jeg tænker her på de frodige halvfjerdsere, hvor snart sagt alle, der kunne skaffe sig adgang til en fotokopimaskine eller spritduplikator, og syntes, de havde noget på hjerte, udgav små hæfter og flyveblade om alt muligt. Trenden fortsatte op gennem firserne, hvor det tekniske udstyr blev stadig mere avanceret, men det er nok især i halvfjerdserne, at mangfoldiggørelsen af mangfoldigheden stod stærkest.

Jeg indrømmer, at jeg har set skoleblade (jeg er gammel nok) som var bedre redigeret end *Obskuriøst Scrapbog* og teksterne blev enten improviseret eller skrevet efter ganske løst forlæg og bærer præg deraf. Og hvad så. Bladet var først og fremmest et eksperiment i form og som sådan synes jeg, det er lykkes. Den endelige afgørelse ligger hos læserne.

Næste *Obskuriøst*? Hvad og hvornår? Tja, vi får vi at se. Foreløbig trænger redaktøren til en pause.

Jeg har ikke noget nævneværdig materiale til overs fra arbejdet på bladet, så bonusartiklen denne gang er nyskrevet til lejligheden.

Henrik Larsen, 1. juli 2016

OBSKURIØST NYHEDSBREV

Længe leve Legione

Jeg har tidligere underholdt læserne med min fattige tegneseriebarndom. Om, hvordan jeg læste hjemmets få *Asterix* albums og *Anders And* blade i laser og ikke gik af vejen for reklamer for eks. morgenmadsprodukter, hvis de kom i form af en "tegneserie". Noget, jeg rent har glemt at fortælle om, var tidens avisstriber.

Mit forhold til striberne som dreng var lidt ambivalent. De var (modsat serier som *Bamse og Dukkelise*, *Tarzan*, *Jens Lyn* og *Tintin* i de kulørte ugeblade) sjældent fortsatte historier, kunne indeholde referencer, jeg ikke forstod og var, set med mine øjne, slet ikke for børn, men for de voksne. Nogle var vel strengt taget også vittighedstegninger snarere end egentlige tegneserier.

Familien Larsen holdt *Aktuelt* og den vender jeg tilbage til. Først de striber, jeg husker fra andre aviser. Kristeligt Dagblad som min mormor holdt, havde *Bassethunden Freddie* (*Fred Basset*, af Alex Graham). Jeg fik altid udklippede striber, ved familiebesøg. Det var en hyggelig, men ikke videre sprudlende serie. *Berlingske Tidende* havde *Poeten og Lillemor* (af Jørgen Mogensen) som var let pirrende med alle de bare bryster (i hvert tilfælde for en halvstor knægt). De for mig mest mindeværdige *Poeten* striber var dem, Carlsen if havde samlet i *Comics 5: Den store tegneseriebog*, om skrækhæfter. (Skrækhæfter var virkelig forbudt område for unge Larsen!)

Information havde *Doonesbury* (af Gary Trudeau) og den var godt nok fortsat, men så voksen-weird, at jeg ikke fattede en hat, mens *Politiken* havde *Radiserne* (*Peanuts*, af Charles M. Schulz) som jeg elskede højt, *Livets gang i Lidenlund* (af Henning Gantriis) som jeg fandt ufattelig kedelig og *Hr. Hyst* (*Shoe*, af Jeff MacNelly) som jeg fandt... okay.

Aktuelt havde, tegneseriemæssigt, den fordel frem for resten, at den kørte *fire-fem forskellige striber* daglig. Og den var *vores*, så jeg kunne fiske de gamle aviser frem og læse striberne igen, i hvert tilfælde før de endte i kakkelovnen. De præcise titler varierede nok over årene, men som jeg husker det, var de faste striber barndommen igennem *Lædersok* (*Catfish*, af Rog Bollen), *Viceværten* (af Erik Bille), *Fedthas* (af Kaj Engholm), *Vor mor* (*Momma*, af Mell Lazarus) og *Legionen* (*Crock*, af Bill Rechin. Af disse fandt jeg klart *Legionen* den fedeste. Det gør jeg forresten stadig.

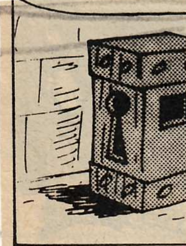
Striben er en parodi på romanen *Beau Geste* (og filmatiseringerne af samme), om livet i fremmedlegionen, i et gudsforladt ørkenfort. Fortet regeres med jernhånd af den lille lede oberst Pløhn (Vermin P. Crock). Hans stab tæller bl.a. det inkompetente skvat, løjtnant Poulet (som pudsigt nok har kaptajnrang i originaludgaven), en (navnløs) sergent og lejrkokken, hvis retter er næsten ligeså dødbringende som fjendens våben. Andre af lejrens folk: en bibliotekar som aldrig har nogen gode bøger hjemme, stakkels Joe Figowitz som alle foragter og som stadig sukker efter den pige, der for længst har dumpet ham, legionæren på feltlazarettet med kanonkuglen i maven og lægen som danser udenom de dårlige nyheder, Maggot, hulgraver, altid beskidt og altid ligeglad, dovendromedaren Ramses, de forsvundne stifindere, der når de en sjælden gang bliver fundet, straks fordufter igen... og mange flere. I fjendeland hersker Smukke, en led ørkenbandit, og hans talløse strubesnittere, kanonerer og bombeeksperter.

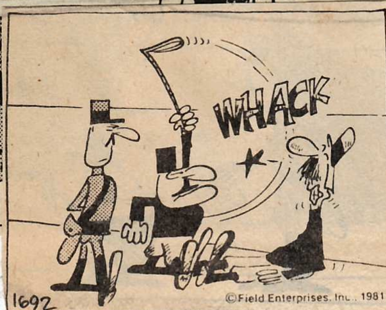
Det er en grum og kynisk tilværelse på fortet – alle klicheer om fremmedlegionen bliver nådeløst trampet til døde, igen og igen. Striben kørte en overgang i *Basserne* (meget lader dog til at være genoptryk), men har kun to samlede udgivelser på dansk: det lille hæfte *Ørkenbassernes oplevelser* (Mini-album nr. 4, Interpresse, 1976) og albummet *...næsten som en skovtur* (Interpresse, 1985). Jeg er så heldig at eje begge. (Underligt nok er titlen ikke medtaget i *Comics* serien fra Carlsen if.)

Striben kørte fra 1975 til 2012. Bill Rechins søn Kevin overtog en kort tid blyanten, efter faderens død i 2011, men valgte så, af respekt for dennes minde, at lukke og slukke. Vel, minderne og de gamle blade har vi stadig. Det er *Legionen*, jeg først bladrer frem til, når jeg finder et slidt *Basserne*, i en genbrugsbutik. *Længe leve Legionen!*

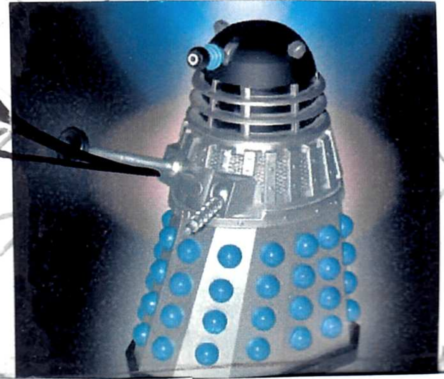

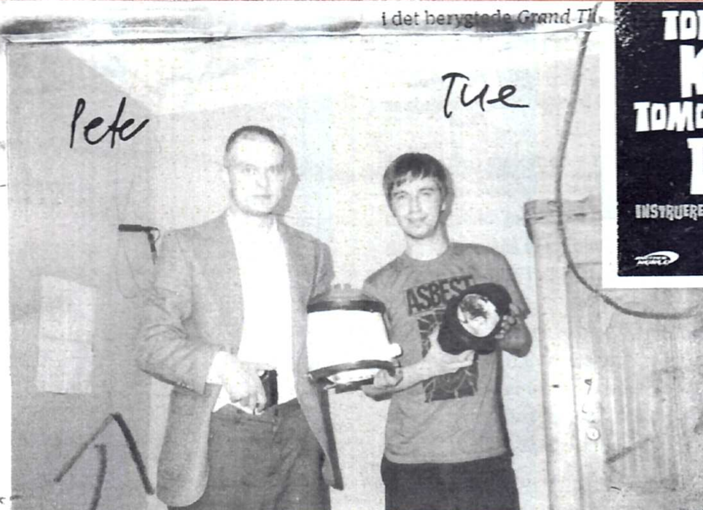
Fra redaktørens verden

Jeg gjorde mig nogle bedrøvelige tanker om de kedelige byer, grundet specialbutikkernes død, i *Obskuriøst Nyhedsbrev nr. 6*. Redaktionen har i den anledning modtaget et rigtig fint postkort fra *Rasmus Wichmann*. Han skriver: *"Kære Samler. Jeg blev så glad, da jeg modtog nyhedsbrevet formiddagen før vi tog på et lille ophold... Dit brev om byerne får mig til at længes..."* Tak for det, Rasmus, ja, der var engang, hvor man kunne slentre gennem byen, fra butik til butik. Det kan man ganske vist stadig og jeg *finder* da ting, men det hele er blevet så forbandet tilfældigt, fordi de folk som faktisk havde forstand på deres varer og klientel er væk. Skønt genbrug er bedre end ingenting, bliver det aldrig det samme.

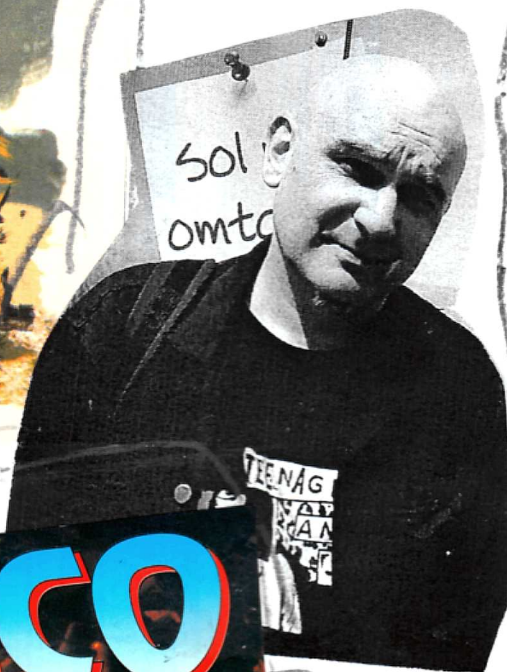

Der er dukket nogle fotografier op af en skuffe, fra arbejdet på kortfilmen *Den intergalaktiske genvej* (2003), en science-fiction gyser, instrueret af Peter Bonnemann og med effekter af Tue Sprogø. Min gamle filmkammerat Heine Sørensen og jeg medvirkede begge i filmen som løber cirka 8 minutter og må rubriceres som total kult. (Heine var ikke til stede, den dag, billederne blev taget.)

Bud Spencer døde forleden (27. juni) og som altid, når en af de kendte, jeg selv har fulgt gennem mange år går bort, bliver jeg vemodig. Spencers død giver mig også dårlig samvittighed, fordi jeg har stabler af danske On-Air dvd'er liggende, mange af dem stadig cellofan-indpakkede, fra dengang, jeg forsøgte at samle selskabets omfattede Terence Hill & Bud Spencer udgivelsesrække – ca. 30 titler i det hele, de fleste action-komedier. Må tilstå, at de ikke rigtig er mig. Jeg foretrækker Spencers roller i "seriøse" westerns som *God Forgives... I Don't* (1967), *Today We Kill... Tomorrow We Die* (1968), *Ace High* (1968) og *Boot Hill* (1969). Der er også hans spøjse birolle som "Gud" i Dario Argento gialloen *Four Flies on Grey Velvet* (1971).

Redaktionen

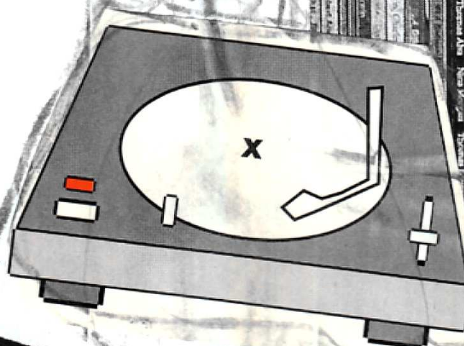

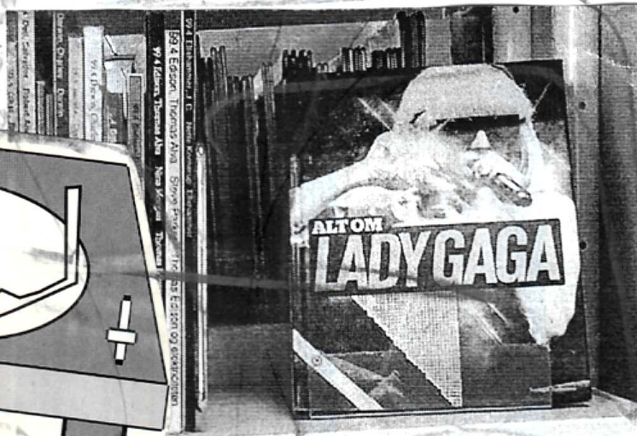
DISCO

Det er hørt før, her på redaktionen. Jack J. er på vej med et nyt nummer af sit undergrundszine *Stay Sick!* Faktisk er udgivelsen lige om hjørnet og Jack har allerede layoutet hovedparten af bladet. Nr. 4 udkom i 2004, så det er jo noget af en cliffhanger og uhh, hvor bliver det spændende. Well, denne gang skulle den være god nok. For realz! Der kom faktisk et slags nr. 5 tilbage i 2011, dvs. nogle løse fragmenter som Jack lagde ud på sin blog, *En lejemorder ser tilbage*. Og jeg har en lidt mere gennemarbejdet pdf udgave, han mailede mig i november 2014. Angivelig – men man ved jo aldrig helt, hvor man har os fanzineredaktører – skulle han springe direkte til nr. 6 i trykt form. Vi lever i interessante tider.

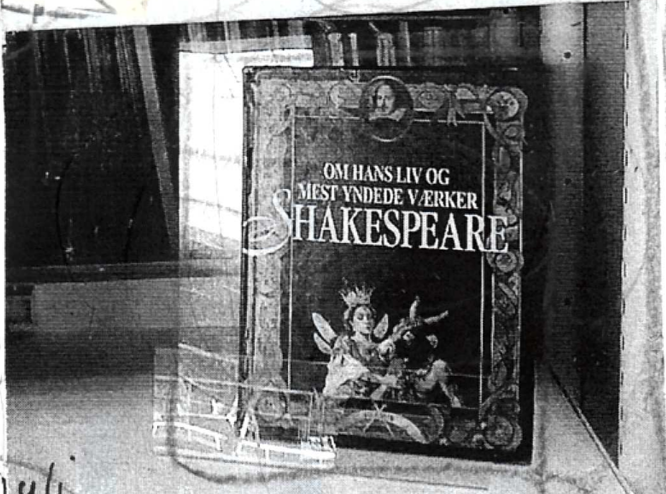
Skønt jeg p.t. har skrinlagt mine femårsplaner, fortsætter researchen på kommende udgivelser. Det sker stille og rolig ved, at der kommer lidt bøger eller film ind, jeg skriver nogle lister osv. Obsmobilen kører igen, foreløbig dog kun i første gear og i krybesporet.

Lara Croft udklippet på bagsiden af *Obskuriøst Scrapbog* var egentlig kun en midlertidig idé, indtil jeg kunne finde på noget bedre. En planlagt collage ville imidlertid ikke fungere og så fandt jeg Lara frem igen. Jeg var ingen fan af *Tomb Raider* spillene – det der kamera over skulderen perspektiv forvirrede mig – men figuren er jo ikonisk. Og nej, det er ikke en god røv. Det er et billede af en computersimulation af en god røv. Hvis man i øvrigt synes om den slags. Jeg gør. THE END

Skrevet og tilrettelagt 30. juni/1. juli 2016 som tillæg til Obskuriøst nr. 16.

Obskuriøst

NYHEDSBREV NR. 8 Femten år med Obskuriøst

Jeg købte en læderjakke for tre-fire år siden. Klassisk midtvejskrisehandling. Jeg indså dog hurtigt, at en læderjakke slet ikke var mig. Jeg er ikke nogen rå karl. Jeg er ikke "street". Jeg er en stille, blød boheme. Nu har jeg købt en khakifarvet bøllehat og den er skøn. Naturligvis er en bøllehat blot kujonens erstatning for en rigtig hat. Hat kræver format; en bøllehat kan man stikke i lommen, hvis man føler sig pinlig berørt. Jeg har altid været fej. Anyway...

Som den kvikke læser nok har spottet, er der ingen jubilæumsberetning i *nr. 17*. Jeg gad ikke. Jeg tænkte, det måtte være rigelig med Heines uforkortede, nyillustrerede artikel (essentielt et remix). Jeg ville hellere bare lave blad..

Hvad var der også tilbage at fortælle? I november 2002 udgav jeg flyvebladet *Et år med Obskuriøst*. Selvglad og oppustet i tonen, med lige lovlig mange uddrag fra andres private mails – typisk unge Ed Larsen – men jeg kom rundt omkring og ned i *det hele*. Der var endda lidt arkivlir, i form af alternative forsider.

Fem års jubilæet fik en ret rutinepræget omtale, i lederen til *Obskuriøst nr. 10*. Her var redaktøren vist ved miste fanzinepusten. Ti års jubilæet, efteråret 2011, blev forbigået i tavshed, da bladet på det tidspunkt var lukket! Men jeg åbnede butikken på ny i efteråret 2013 og nu er vi så her og det er fandeme fiseme femten år... okay, okay. Jeg skal nok. *Femten år med Obskuriøst*. Okay!

I, der har hængt på fra starten ved det her, men af hensyn til senere tilkomne: Bladets historie kan deles op i fire faser. Først, og vel nok bedst, *de fire farvenumre* 2001-02, hvor jeg flippede rundt i tyrkiske kultfilm, peplum og *The Mysterious Island of Captain Nemo*. Dernæst den *seriøse* fase, 2003 til ca. 2006, hvor jeg havde "kendte" gæsteskribenter, et ret optimistisk oplagstal og en hang til at opfinde drama og give den som "kunstner". *Forfald og forsvinden* 2007-2012: Redaktøren brændt ud, lige til at feje op. Efter et forkølet *nr. 11* i 2009, losset af som indlæg i et andet blad, opgav jeg. Og endelig *den lykkelige genkomst*, fra efteråret 2013 og til nu. Tv nostalgi, pocketbøger og klippe/klistre amatørleg.

Jeg kører stadig lidt show, fordi det gør man. "Redaktøren" det og det, "Ed Larsen" osv. Blot sker det nu med et glimt i øjet - naturligvis. Der er kommet mere ro på. Jeg kan skam stadig brænde ud og bande det hele væk, men så tager jeg mig sammen og finder på noget nyt. Et af mine indfald som faktisk holdt var rækken *Obskuriøst Nyhedsbrev* (2015 -). Skønt jeg før har udsendt småtryk, er disse anderledes gennemførte i stilen og hver indeholder, udover nyhedsdelen, mindst én original ting. Nogle vel en smule b-side kast væk, andre "rigtige" artikler, til at klippe ud og samle – hvilket, jeg måske gør, en skønne dag.

Jævnfør det, jeg skrev i *nr. 17* lederen, så har jeg gennemsøgt skuffer og kasser, efter interessant materiale, til lejligheden. Der er ikke meget tilbage (jeg havde godt nok også ryddet op i mine kasserede tekst året forinden og samlet de bedste i *Obskuriøst nr. 15*) og det, jeg fandt var kedeligt. F.eks. skitserne til et nyt blad, *Digital Bitch*, cirka 2003, som udelukkende skulle anmelde dvd film. Jeg har et par forsider og en lederside med kolofon og hele svineriet, men det kom ingen vegne. Fra de senere år er der mit påfund *Splatterpatter*, et hårdkogt horrorblad som Jesper Mørch skulle layoute. Jesper var frisk på projektet, men jeg sprang fra, fordi jeg desværre manglede overskuddet. Jeg har dog ikke ganske opgivet de hårde sager. Artiklen om italiensk gotisk horror i *Obskuriøst Nyhedsbrev nr. 5* og de foreløbig to omgange *blodige buketter* i *Obskuriøst nr. 16-17* er essentielt *Splatterpatter* i smådryp. Det kan jeg lige overkomme.

Obskuriøst startede som en del af undergrundsfilmsamlerscenen. I dag handler det også om alt muligt andet. Min gode ven Jack J. har kaldt bladet *et fanzine om popkultur*. Og hvorfor ikke. Jeg elsker at fortælle. Jeg har en 17-18 udgivelser bag mig, afgjort flere end nødvendigt. Jeg har spredt en skrækkelig masse støj. Men der har også været gode stunder og efter femten år er jeg vist blevet en smule kult. Yeah.

Henrik Larsen, 18. august 2016

Efteråret 1987, jeg kan ikke huske om det var Kenneth eller Keld, der havde båndet med. Det var i hvert tilfælde på Sambas første år, hus 21.2, RUC. Vi sad omkring bordet og snakkede og lyttede til musik, mens vi røg. Det kunne man nemlig dengang.

STØVSUGER POP

Kenneth eller Keld satte båndet i en af de der monokassettebåndoptagere, der sikkert gik ud af produktion for femten år siden eller deromkring.

Båndoptagere, der strengt taget var en slags diktafoner, men blev markedsført som musikafspillere for fattigrøve. Der skrattede grimt i plastikrammen, når man skruede for højt op.

Båndet gik i gang og vi sad nogle stykker og kiggede betuttet på den lille sorte boks, hvorfra der udgik en besynderlig slags musik. Surf pop, med enkle melodier og refræner, men med et tykt lag af susen, hvæsen og knitren nedenunder (kassettebånd og afspiller har naturligvis bidraget mekanisk til festlighederne). Det lød som en amatøroptagelse fra en dagligstue, hvor nogen hørte radio og støvsugede imens. Vildt, vildt sært. *The Jesus And Mary Chain.*

Skønt jeg aldrig blev nogen kæmpe fan, fik jeg anskaffet en stak af gruppens albums, i tidens løb. Kølige nok, de der solbebrillede, sortklædte skotter, Jim og William Reid. Og for nylig, i min søgen efter noget helt andet, faldt jeg over stakken af JAMC cd'er og fik lyst til at genhøre dem.

Listen to the girl
As she takes on half the world
Moving up and so alive
In her honey dripping beehive
(Just Like Honey)

Sådan begynder *Psychocandy* (1985) det album, vi hørte på RUC, dengang. Relativ blidt og normalt, feedback pedalen på easy mode, men også klart dekadent. I mange år troede jeg fuldt og fast, at Jim Reid sang *In her honey dripping behind*, hvilket lød sælsomt frækt. Ak ja, et net opslag kan afmystificere alt.

Der bliver skruet grundigt op for effekterne i sangene som følger, mest intenst måske i Taste of Cindy:

Crack of dawn
Cindy's movin' on
Talking Cindy to everyone
Until she's had her fun
(Taste of Cindy)

Skrig, hvin og hyl, siger de overstyrede guitarer, mens Cindy morer sig i byen. Fedt album. Min tyske cd har kilet en single, *Some Candy Talking*, ind cirka midtvejs. Det er et ok, stille nummer og selvfølgelig rart at have, men ødelægger fuldstændigt albummets flow, så jeg har slettet det fra min mp3 afspillers playlist.

I'm going to the darklands
To talk in rhyme
With my chaotic soul
(Darklands)

Darklands (1987) fik på hatten af mange anmeldere, også herhjemme (bl.a. Anders Rou Jensen i Politiken, hvis jeg husker rigtigt), fordi Reid brødrene lagde de fleste af pedalerne på hylden og koncentrerede sig om poppen (der er dog stadig kul på bl.a. Fall og soloerne i Happy When It Rains og April Skies). Jamen, de spiller jo bare gemen pop. Jovist, men rigtig godt skrevet pop. *Darklands* har sådan en løs roadmovie stemning, noget med at køre gennem åbne, regnvåde landskaber, himlen grå og hjemve.

Barbed Wire Kisses (1988) var en opsamling af singler og diverse diskografiske løse ender. Cd udgaven bød på tre numre mere end LP'en, inklusiv et live cover af Mushroom, af det tyske krautrockband *Can*. Obskure sager! Der var også en totalskadet levering af *Beach Boys* klassikeren Surfin' USA. *Barbed Wire Kisses* er et *meget* intenst album at lytte igennem. Nogle af de originale sange er fuldt formede, andre som f.eks. Hit blot klumper af vred larm.

Jeg har prøvet at synes om *Automatic* (1989), men det er sgu for kedeligt. Videre til næste album.

I wanna die just like Jesus Christ
I wanna die on a bed of spikes
I wanna die come see paradise
I wanna die just like Jesus Christ

I wanna die just like JFK
I wanna die on a sunny day
I wanna die just like JFK
I wanna die in the USA
(Reverence)

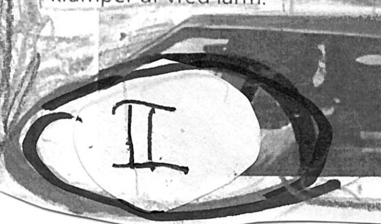
Honey's Dead (1992) har energiniveauet tilbage i top og masser af lysten larm. Musikalsk skæves der til *industrial* scenen. Brødrene synger om drifterne – ung sex, om at dø ligesom JFK, mens radioen larmer løs, den store amerikanske drøm. Der citeres fra *Modern Lovers* nummeret Roadrunner som igen stjæler fra *Velvet Undergrounds* støjfræser Sister Ray (Velvets indflydelsen på YAMC var velkendt).

Ikke hørt: Opsamlingen *The Sound of Speed* (1993).

Jeg begik den fejl at ville side og lytte koncentreret til *Stoned & Dethroned* (1994). Det fungerede ikke. Albummet skal køre i baggrunden, mens man laver noget andet – læser politiske blogs, sorterer sokker, hvad ved jeg. *Stoned* er langsom og "tung" musik. En roadmovie stemning a la *Darklands*, blot mere udvisket og forvasket.

Ikke hørt: Opsamlingen *Hate Rock 'n' Roll* (1995), *Munki* (1998).

The Jesus And Mary Chain spiller (de er stadig aktive) effektiv tyggegummipop, leveret med kælderattitude og (sædvanligvis) ledsaget af en ordentlig sjat feedback. Og det gør de godt.

SIDSTE NYT!

Der fedtes lidt med fortiden og bekymres over fremtiden. Men ét er sikkert: The show must go on!

Den ældre del af *Obskuriøst* udgivelserne (2001-09) ligger nu digitaliseret på archive.org (bare søg "Obskuriøst", så dukker det hele frem). Det drejer sig om numrene *1* til og med *11*, plus ekstra ting som *nr. 0*, *nr. 7* (*Messenummeret*) og en hulens masse løse tryk og ark. Jeg har endda lagt nogle forsideudkast og ufærdige bladversioner ud, alt i alt nok til at stille sulten hos selv den værste fanzine nørd.

Det føles rart, at tingene ligesom falder på plads. Sidste år pligtafleverede jeg, hvad jeg lå inde med af trykte numre til Det Kongelige Bibliotek (kan søges frem i REX databasen). Der er desværre nogle huller, hvor numrene var udsolgt. Ikke noget som plager mig *vildt*, især ikke nu, hvor hele skidtet er digitalt online, men lige netop *nummer 1* – den formelle start på det hele – *burde* jo ligge på biblioteket, så der er jeg ved at få arrangeret noget. I øvrigt det eneste af de fire farveblade (2001-02), hvor der ikke ville være en scanner involveret i et genoptryk, da jeg ved et svineheld stadig har de originale datafiler!

Når *det* er klaret, vil jeg reelt kunne lægge "gamle Obs" bag mig. Jeg har nemlig, fra tid til anden, spekuleret i genoptryk, rettelser og "greatest hits", også selv jeg godt vidste med mig selv, det ville være spild af tid og kræfter. Det er blevet for gammelt at pille ved nu. Det er gået hen og blevet historie. På tide at trække den streg i sandet, én gang for alle.

Der er jo nok at se til, med de nye blade, fra 2013 og frem. Den del vil *ikke* blive digitaliseret foreløbig. Og her tør jeg godt planlægge at samle op eller gå ind og pudse af. Som nu *Obskuriøst nr. 13* (*Den store undskyldning*). Af de nye numre klart det som faldt uheldigst ud, rent teknisk. Især billederne stinker pga. forkert indstilling af printeroutput i mit layoutprogram. Ortografien halter også. Jeg er gået i gang med at revidere hele det nummer, et par sider ad gangen og er dags dato nået til side 6. Hvis jeg er tilfreds med resultatet, vil jeg undersøge muligheden for et begrænset genoptryk.

I skrivende stund afventer jeg oplaget af *Obskuriøst nr. 17* (*Electric Boogaloo*) fra trykkeriet, det andet af mine foreløbig to "klippe/klistre" blade. Jeg har for resten bestemt mig for ét mere, uanset, hvordan *nr. 17* vil blive modtaget. Jeg syntes, det kunne være *interessant* med en scrapbogs trilogi. Nr. *18* bliver *det* så. Udgivelse? Til jul... måske.

Og årsagen til at jeg sådan knokler på? Ved årsskiftet bliver jeg arbejdsløs igen og ved, hvor hårdt mentalt og økonomisk, det vil ramme+ I skal ikke forvente jer for meget, rent *Obskuriøst*, af 2017. På den anden side... nå, nu får vi at se.

Henrik Larsen (dollet op og klar til sit closeup),
21. august 2016

+) Plus jeg har lagt piberne på hylden, hvilket gør mig SUPER rastløs. Heldigvis er der stadig kaffen tilbage.

Efteråret 1987, jeg kan ikke huske, om det var Kenneth eller Keld, der havde båndet med. Det var i hvert tilfælde på Sambas første år, hus 21.2, RUC. Vi sad omkring bordet og snakkede og lyttede til musik, mens vi røg. Det kunne man nemlig dengang.

STØVSUGER POP

Kenneth eller Keld satte båndet i en af de der monokassettebåndoptagere, der sikkert gik ud af produktion for femten år siden eller deromkring.

Båndoptagere, der strengt taget var en slags diktafoner, men blev markedsført som musikafspillere for fattigrøve. Der skrattede grimt i plastikrammen, når man skruede for højt op.

Båndet gik i gang og vi sad nogle stykker og kiggede betuttet på den lille sorte boks, hvorfra der udgik en besynderlig slags musik. Surf pop, med enkle melodier og refræner, men med et tykt lag af susen, hvæsen og knitren nedenunder (kassettebånd og afspiller har naturligvis bidraget mekanisk til festlighederne). Det lød som en amatøroptagelse fra en dagligstue, hvor nogen hørte radio og støvsugede imens. Vildt, vildt sært. *The Jesus And Mary Chain.*

Skønt jeg aldrig blev nogen kæmpe fan, fik jeg anskaffet en stak af gruppens albums, i tidens løb. Kølige nok, de der solbebrillede, sortklædte skotter, Jim og William Reid. Og for nylig, i min søgen efter noget helt andet, faldt jeg over stakken af JAMC cd'er og fik lyst til at genhøre dem.

Listen to the girl
As she takes on half the world
Moving up and so alive
In her honey dripping beehive
(Just Like Honey)

Sådan begynder *Psychocandy* (1985) det album, vi hørte på RUC, dengang. Relativ blidt og normalt, feedback pedalen på easy mode, men også klart dekadent. I mange år troede jeg fuldt og fast, at Jim Reid sang In her honey dripping behind, hvilket lød sælsomt frækt. Ak ja, et net opslag kan afmystificere alt.

Der bliver skruet grundigt op for effekterne i sangene som følger, mest intenst måske i Taste of Cindy:

Crack of dawn
Cindy's movin' on
Talking Cindy to everyone
Until she's had her fun
(Taste of Cindy)

Skrig, hvin og hyl, siger de overstyrede guitarer, mens Cindy morer sig i byen. Fedt album. Min tyske cd har kilet en single, *Some Candy Talking*, ind cirka midtvejs. Det er et ok, stille nummer og selvfølgelig rart at have, men ødelægger fuldstændigt albummets flow, så jeg har slettet det fra min mp3 afspillers playlist.

I'm going to the darklands
To talk in rhyme
With my chaotic soul
(Darklands)

Darklands (1987) fik på hatten af mange anmeldere, også herhjemme (bl.a. Anders Rou Jensen i Politiken, hvis jeg husker rigtigt), fordi Reid brødrene lagde de fleste af pedalerne på hylden og koncentrerede sig om poppen (der er dog stadig kul på bl.a. Fall og soloerne i Happy When It Rains og April Skies). Jamen, de spiller jo bare gemen pop. Jovist, men rigtig godt skrevet pop. *Darklands* har sådan en løs roadmovie stemning, noget med at køre gennem åbne, regnvåde landskaber, himlen grå og hjemve.

Barbed Wire Kisses (1988) var en opsamling af singler og diverse diskografiske løse ender. Cd udgaven bød på tre numre mere end LP'en, inklusiv et live cover af Mushroom, af det tyske krautrockband *Can*. Obskure sager! Der var også en totalskadet levering af *Beach Boys* klassikeren Surfin' USA. *Barbed Wire Kisses* er et *meget* intenst album at lytte igennem. Nogle af de originale sange er fuldt formede, andre som f.eks. Hit blot klumper af vred larm.

Jeg har prøvet at synes om *Automatic* (1989), men det er sgu for kedeligt. Videre til næste album.

I wanna die just like Jesus Christ
I wanna die on a bed of spikes
I wanna die come see paradise
I wanna die just like Jesus Christ

I wanna die just like JFK
I wanna die on a sunny day
I wanna die just like JFK
I wanna die in the USA
(Reverence)

Honey's Dead (1992) har energiniveauet tilbage i top og masser af lysten larm. Musikalsk skæves der til *industrial* scenen. Brødrene synger om drifterne – ung sex, om at dø ligesom JFK, mens radioen larmer løs, den store amerikanske drøm. Der citeres fra *Modern Lovers* nummeret Roadrunner som igen stjæler fra *Velvet Undergrounds* støjfræser Sister Ray (Velvets indflydelsen på YAMC var velkendt).

Ikke hørt: Opsamlingen *The Sound of Speed* (1993).

Jeg begik den fejl at ville side og lytte koncentreret til *Stoned & Dethroned* (1994). Det fungerede ikke. Albummet skal køre i baggrunden, mens man laver noget andet – læser politiske blogs, sorterer sokker, hvad ved jeg. *Stoned* er langsom og "tung" musik. En roadmovie stemning a la *Darklands*, blot mere udvisket og forvasket.

Ikke hørt: Opsamlingen *Hate Rock 'n' Roll* (1995), *Munki* (1998).

The Jesus And Mary Chain spiller (de er stadig aktive) effektiv tyggegummipop, leveret med kælderattitude og (sædvanligvis) ledsaget af en ordentlig sjat feedback. Og det gør de godt.

SIDSTE NYT!

Der fedtes lidt med fortiden og bekymres over fremtiden. Men ét er sikkert: The show must go on!

Den ældre del af *Obskuriøst* udgivelserne (2001-09) ligger nu digitaliseret på archive.org (bare søg "Obskuriøst", så dukker det hele frem). Det drejer sig om numrene *1* til og med *11*, plus ekstra ting som *nr. 0*, *nr. 7* (*Messenummeret*) og en hulens masse løse tryk og ark. Jeg har endda lagt nogle forsideudkast og ufærdige bladversioner ud, alt i alt nok til at stille sulten hos selv den værste fanzine nørd.

Det føles rart, at tingene ligesom falder på plads. Sidste år pligtafleverede jeg, hvad jeg lå inde med af trykte numre til Det Kongelige Bibliotek (kan søges frem i REX databasen). Der er desværre nogle huller, hvor numrene var udsolgt. Ikke noget som plager mig *vildt*, især ikke nu, hvor hele skidtet er digitalt online, men lige netop *nummer 1* – den formelle start på det hele – *burde* jo ligge på biblioteket, så der er jeg ved at få arrangeret noget. I øvrigt det eneste af de fire farveblade (2001-02), hvor der ikke ville være en scanner involveret i et genoptryk, da jeg ved et svineheld stadig har de originale datafiler!

Når *det* er klaret, vil jeg reelt kunne lægge "gamle Obs" bag mig. Jeg har nemlig, fra tid til anden, spekuleret i genoptryk, rettelser og "greatest hits", også selv jeg godt vidste med mig selv, det ville være spild af tid og kræfter. Det er blevet for gammelt at pille ved nu. Det er gået hen og blevet historie. På tide at trække den streg i sandet, én gang for alle.

Der er jo nok at se til, med de nye blade, fra 2013 og frem. Den del vil *ikke* blive digitaliseret foreløbig. Og her tør jeg godt planlægge at samle op eller gå ind og pudse af. Som nu *Obskuriøst nr. 13* (*Den store undskyldning*). Af de nye numre klart det som faldt uheldigst ud, rent teknisk. Især billederne stinker pga. forkert indstilling af printeroutput i mit layoutprogram. Ortografien halter også. Jeg er gået i gang med at revidere hele det nummer, et par sider ad gangen og er dags dato nået til side 6. Hvis jeg er tilfreds med resultatet, vil jeg undersøge muligheden for et begrænset genoptryk.

I skrivende stund afventer jeg oplaget af *Obskuriøst nr. 17* (*Electric Boogaloo*) fra trykkeriet, det andet af mine foreløbig to "klippe/klistre" blade. Jeg har for resten bestemt mig for ét mere, uanset, hvordan *nr. 17* vil blive modtaget. Jeg syntes, det kunne være *interessant* med en scrapbogs trilogi. Nr. *18* bliver *det* så. Udgivelse? Til jul... måske.

Og årsagen til at jeg sådan knokler på? Ved årsskiftet bliver jeg arbejdsløs igen og ved, hvor hårdt mentalt og økonomisk, det vil ramme. I skal ikke forvente jer for meget, rent *Obskuriøst*, af 2017. På den anden side... nå, nu får vi at se.

Henrik Larsen (dollet op og klar til sit closeup),
21. august 2016

Obskuriøst

Nyhedsbrev nr. 9

Kære læser og/eller skribent. Her er dit eksemplar fra et lille genoptryk af *Obskuriøst nr. 1*. Ingen gider fysiske medier nu om dage, selv statsbibliotekerne er under afvikling eller fusionering som det så smukt hedder, men *Obskuriøst* fortsætter stædigt derudaf. Da jeg er i gang med at producere to nye blade, okay, teknisk set et ad gangen, men der ligger forsider til begge, om ikke andet, kniber det med at finde på originalt bonusmateriale. Du må derfor denne gang nøjes med, hvad jeg har kunne stjæle mig til fra andre. Men først nogle lommeuldfilosofiske betragtninger.

Vi bliver uundgåeligt ældre og verden forandrer sig uophørligt. To hårde kendsgerninger, der ikke er til at komme uden om. Vi får hjemme pc, vi får internet og det er fint nok. Det er rart at kunne følge med og så alligevel lukke det ene øje for tidens gang og lade som om, den står stille eller i hvert tilfælde næsten stille. Nogle ting omkring os har altid været der og vil altid være der. Sådan da. Måske er det ikke plader, de sælger flest af i musikforretningen, nu er det cd'er (og plader igen, men det er vist sådan en modeting). Vi kan ikke gå ned og leje film på vhs længere, nu er det dvd eller måske Blu-ray. Det er okay. Vi omstiller os. Vi kan i hvert tilfælde stadig finde nussede krimihæfter til en femmer stykket i den lokale byttebiks, dét har ikke ændret sig, ha, ha... indtil vi pludselig ikke kan *nogen af delene*, fordi stederne er lukket og slukket og det hele røget på nettet. Og de kunstnere og kendisser, vi voksede op med, de som ikke blot var døgnfluer, men hang på, hang i og leverede deres produkt, år efter år, stabile pejlemærker i vores verden, gode gamle *den* og *den*, well, en dag, så kunne de ikke mere, men røg på plejehjem eller døde, ganske lige pludselig og når vi har været gennem den oplevelse nogle gange, tidens barske hammerslag, så er verden blevet mindre velkendt og til at stole på, sådan generelt.

I sommers købte jeg det dengang aktuelle nummer af *Metalized*. Egentlig ikke nogen udgivelse, jeg læste fast i min ungdom, hvor jeg mere var til *Metal Hammer*. Måske købte jeg bladet den dag i ren forbløffelse over at finde sådan et fortidslevn af en bekendt, kilet ind mellem glittede livsstilsblade om alt lige fra graviditet til årgangswhisky, i *7-Eleven* kiosken (og jeg noterede mig ved samme lejlighed den triste tegneseriesituation, reduceret til blot *Anders And* og *Basserne*). Nå, men jeg kom hjem og begyndte at bladre, da det i al sin gru gik op for mig, sådan rigtig for alvor, at jeg overhovedet ikke havde fulgt med i heavy scenen siden cirka 1995 og ikke kendte navnene på alle disse nye bands, endsige anede, hvordan de *lød*.

Det var Larsen på det dybe vand. Jeg mærkede koldsveden pible frem på panden, mens jeg mentalt klamrede mig til de få genkendelige navne i koncert-annoncerne: Okay, så *Iron Maiden* turnerede og Eddie monsteret så skrappere ud end nogensinde. Ligeså *ZZ Top*, gamle mænd nu, men de to frontfolk har været snedige nok til at bære fuldskæg i mange år, så at man knap nok mærker forskel. *Anthrax* i Pumpehuset 11. juli, bandfoto... okay, det der var bare sørgeligt. Og en Monsters of Rock promo poster, hvor jeg med glæde genkendte *Slayer*, *Megadeth* og *Testament* og... damn it. Det blev ikke meget bedre i anmelderspalterne: *Deep Purple* oldie koncert cd (uden Blackmore og Lord er det ikke den ægte vare længere, men navnet, bevares), *Doro* (cool nok), *Fates Warning* og *Flotsam And Jetsam* (ikke hørt en snus med dem siden 1986), *Virgin Steele* (ældgammelt band, var vist hæderlige nok) og... og... og jeg lagde magasinet fra mig.

Som jeg lige nåede at grifle i et hjørne af *Obskuriøst nr. 17*, før det gik til tryk, har jeg modtaget nogle afsnit af Lars von Hegnets Aalborg tv-program *Filmtozzen* (efter det hedengange fanzine af samme navn og ophavs-mand), i privataftapning. Smadder hyggeligt, især da jeg jo kender Lars fra træf i Søften og andetsteds og det bliver ekstra hygsomt, når han et sted interviewer Jesper Mørch – en god ven af redaktionen og ligeledes træfbuddy - om dennes grafiske arbejde for *Another World Entertaiment*. Jesper har designet dvd omslag til blodige film i snart adskillige år og det var spændende at se eksemplar på hans arbejdsproces. Men så var det, at enten Lars eller Jesper midt i samtalen nævnte de butikker, hvor dvd'erne kunne købes... *Stereo Studio*, *Fona* med flere... udsendelsen er fra tidligere på året og alle disse butikker, de er væk nu – blaf -- pist væk og borte. *Another World* har i mellemtiden fået stablet en netbutik på benene, *www.homeuniverse.dk*, så alt er ikke tabt, men verden blev lige væltet omkuld der og det er gået stærkt.

Nå, der løb jeg tør for anekdoter, lad os se, hvad udklipsmappen gemmer. Søndagsavisen 18. august i år: *Nu er mobilen din tegnebog. MobilePay og Swipp gør det nemt at betale med mobilen. Men hvor sikkert er det, og hvad bør du være opmærksom på?* Tja, nogle læsere er begyndt at spørge om jeg har MobilePay. Det har jeg ikke. Jeg kan så godt nok tilbyde betaling via nok PayPal, men det er vist længe siden, det var cool.

Swipp og de tre-fire andre løsninger som nævnes i Søndagsavisens artikel, kender jeg slet ikke. Artiklen spår, at MobilePay er fremtiden og at det snart er farvel til kontanter og kort. Jeg spekulerer igen på, hvor længe mon, jeg kan fungere som borger her i landet uden smartphone og apps...

MetroXpress, 2. september: *Udskældt fotograf piller udstilling ned.* Det drejer sig om Mathilde Grafströms fotoudstilling "Female Beauty – Nude in the Public Space som førte til politianmeldelser, hærværk og meget avisskriveri. Jeg syntes, det sagde en del (og ikke noget godt) om den offentlige mening, men Steen Shapiro som er en klogere mand end jeg, skrev noget på sin facebook side, om hvad det virkelig handlede om (jeg har glemt, hvad dette var). Jeg må nu stadig ryste på hovedet af sagen. En af de fotograferede, hvis navn *Obskuriøst* af hensyn til personens blufærdighedsfølelse nok skal undlade at videregive, udtaler i artiklen bl.a.: *Jeg føler mig rigtig utilpas med, at min fisse hænger til offentlig skue.*

Ved et pudsigt sammentræf (måske) kan man tre dage senere, den 5. september, i samme avis, læse følgende notits: *Britiske kvinder kender ikke deres kønsorgan. Knap halvdelen af britiske kvinder har ikke basal viden om anatomien i de nedre regioner, viser ny forskning, fra organisationen 'Eve Appeal'. Det skriver Independent. Eve Appeal har spurgt 1.000 kvinder om den kvindelige kønsanatomi, og kun omkring halvdelen kunne udpege vaginaen i et medicinsk diagram over de kvindelige kønsorganer.* Måske skulle Mathilde Grafström flytte sin fotofisseudstilling til England.

Tilbage til dvd mediet. Søndagsavisen slynger 8. september denne drabelige overskrift ud: *Streaming er ved at knuse dvd'en.* Vi får den efterhånden velkendte sang om, hvor gammeldags og ubekvemt, det er, at have dvd film stående på reolen, når man kan streame.

Søndagsavisen har endda haft fat i en *streaming-ekspert*, Claus Bülow Christensen, der udtaler: *Som digital medie-evangelist undrer det mig virkelig, at de her gamle plastikmedier stadigvæk findes.* Og hvem holder dvd'en i live? bliver der spurgt. Børn og ældre. Børnene pga. det fortsat store udbud af dvd film rettet mod dette markedssegment og ældre, fordi vi er dumme og stædige – eller noget i den stil.

Jeg kan så ikke lade være med at spekulere på, hvad folk så skal fylde deres hjem med, når film, musik og litteratur er reduceret til ingenting. For jeg nægter at tro, de forbliver tomme – det vil gå *for* meget imod den menneskelige natur. Som nævnt i Obskuriøst nr. 17 er den aktuelle trend blandt hipsterfolket vintage møbler og tilbehør. Hvad resten af befolkningen angår er der altid nips. Det er i hvert tilfælde min personlige observation ude i genbrugsbutikkerne.

Så kan jeg vist ikke vride mere ud af den citron.

Henrik Larsen, 13. september 2016

Press Relish

Obskuriøst nyhedsbrev nr. 10 / November 2016

It was the ~~best of times, it was the~~ worst of times.
Charles Dickens: A Tale of Two Cities (1859)

I lederen til *Obskuriøst nr. 13 Genbrug* skrev jeg, at uanset valgresultatet i USA natten til onsdag 9. november 2016, så skulle det nok gå alt sammen. Jeg må, nu her bagefter, tilstå, at denne generøse attitude skyldte en overbevisning om, at Hillary kom ud som vinder af præsidentvalget. Det gjorde hun som bekendt *ikke* og min umiddelbare reaktion tidlig onsdag morgen var: PIS OG LORT OG SATAN I HELVEDE!

Måske en let overreaktion, især i betragtning af, at jeg sad trygt på den anden side af Atlanterhavet, langt fra katastrofen. Nuvel, amerikanerne havde valgt et mix af Hitler, Caligula og Glistrup som ny præsident, de havde valgt Donald J. Trump og godt for dem. Jeg var ikke amerikansk statsborger, havde familie derovre eller andre aktier i foretagenet. Med mindre, at Trump gik helt agurk og kastede verden ud i en atomkrig, kunne jeg være ligeglad. Og så alligevel...

Trump var jo blot endnu et resultat af en tendens i den vestlige verden. En stadig stærkere politisk forråelse, en errodering af respekten for samfundets love, en stigende accept af at man kunne tillade sig næsten alt, hvis man var rig nok. Og hvilket signal var valgresultatet ikke, til andre, håbefulde magtmenensker? Vi har oplevet det herhjemme, hvor det er blevet politisk okay og nærmest cool at udstille sin mangel på empati overfor samfundets svage. De nye ti'ere er skamløshedens årti.

Det er også følelsen af afmagt, at det aldrig er de gode som vinder, nå ja, Hillary Clinton var ingen fantastisk kandidat, men hun er rationel, oprigtig engangeret i at tjene sit land og et personligt anstændigt menneske. Det nyttede bare ikke, det var ligesom, at USA bare skulle ned i mørket, nu, hvor Obama ellers lige havde fået sat nogle ting i gang, med begyndelsen til en sundhedsreform, bedre love og kontrolforanstaltninger mod forurening, antidiskrimantionslove osv. Alt dette kan amerikanerne nu vinke farvel til.

Og igen kan jeg strengt taget være ligeglad, men jeg holder jo af

USA og dens rige kultur som også vi herhjemme har haft så stor glæde af. Trods natsiden. Trods den massekommercielle indstilling (skønt denne efterhånden også har overtaget og ødelagt meget af det Danmark, jeg voksede op i). Vi må se, hvad der sker og håbe det bedste. Andet er der ikke at gøre.

NOGET OM FIRSERSERIER

Obskuriøst nr. 13 Genbrug er sendt til trykkeriet og jeg sidder som sædvanlig og ærgrer mig lidt over alt det som burde have været med. Mine tv indeksartikler er jo altid kun udvalg. Jeg skrev spøgefuldt i lederen, at jeg måske burde have medtaget mainstreamserier som *Dallas*. Jamen, det burde jeg måske vitterlig. *Dallas* var den første store ikke-ironiske amerikanske sæbeopera på DR (første afsnit vist fredag 26. december 1980), efter at vi havde dyrket engelske serier som *Familien Ashton* og *Herskab og tjenestefolk*, ikke at forglemme vores egen, hjemmeavlede *Matador*. Her var nu en serie som anmeldere og kulturpinger hadede af et godt hjerte, men som befolkningen labbede i sig. Og efter *Dallas* syndfloden: *Dollars* (vist på DR fra august 1983), *Falcon Crest* (vist på TV2 fra maj 1989) osv.

Et interessant aspekt ved serien var, hvor hurtigt den blev meta, også herhjemme. Jeg har vistnok aldrig set et sammenhængende afsnit selv, men det var umuligt at undgå at høre om den, for snakken gik overalt. Og hvem skød for resten J.R.?

Kaster jeg et blik på mine oprindelige noter til 80'er tv-indekset, møder jeg adskillige titler som blev vejet og, af den ene eller anden grund, fundet for lette. Der er f.eks. *Dempsey og Makepeace*, et ret tyndbenet affære om to

umage politimakkere. *Miamipatruljen* er firsere så det basker, men jeg har nu aldrig tændt på den. *Døde nattergale* og de andre P.D. James serier holdt ikke til et gensyn. Jeg kunne lide dem dengang, men finder i dag tempoet slæbende og historierne sovset ind i katolsk skyldfølelse. *Gerningsstedet* og *Rejseholdet* er serier, jeg ikke husker en brik af. *Den gamle* var cool, men startede i 70'erne, så det må blive der, jeg skal fortælle om serien, engang. *Enkerne* burde jeg nok have taget med.

Så vidt kriminalserierne. Andre nedgriflede titler: *Tornfuglene*, *Gensyn med Brideshead* (rigtig god), *Han, hun og godset* (pas, husker intet), *Stuegang* (ditto), *Fame* (jeg er for længst gledet ud af målgruppen), *Paradis i morgen* (god serie med masser af karakterskuespillere), *Den sidste fredløse* (australsk serie, skulle nok have med i historisk drama), *Gamle Danmark* (Paul Hammerichs fine montageserie), *Hjemstavn* (har aldrig set den selv, men mange i min omgangskreds svor til denne tyske serie), *Lace* og *Lace II* (pladderserier), *Slangen i paradiset* (pladderserie som jeg faktisk fulgte!), *Cosby & Co* (den kulturelle kontekst kan ikke rigtig oversættes til dansk; i dag ligger Cosbys ry i sølet, men det er jo en anden historie), *Slavepigen Isaura*, *De heldige helte*, *Plantageejerens datter*, *Nord og syd* (skulle nok også have været med i historisk drama), *Blomsterbørns børn* (som jeg mærkelig nok altid husker som *Blomsterbørnenes børn*), *Roseanne*, *Mistrals datter* osv. osv. osv.

UNDERHOLDNING FOR BØRN

Det billede, jeg har tegnet af 70'ernes børnetv, i *Obs13 Genbrug*, er langt fra komplet. Jeg er f.eks. ikke gået nærmere ind på DR programflader som *Legestuen*, *Kik-Kassen* og *Børnenes Tv-avis*. Den slags kan man læse om i de gamle DR årbøger og i universitetsrapporter om årtiets tv-politik. Selvfølgelig har jeg siddet og set det meste, men når jeg tænker tilbage, er det ikke disse sikkert udmærkede pædagogiske programmer som brændte sig ind. Jeg så børnetv for at blive underholdt og det vil sige eventyrserier, tegnefilm og den slags. Underlødig eskapisme, yes. Og hvorfor ikke - jeg var et barn. *Det* kunne man skrive en afhandling om, jeg mener, de fleste fra min generation som så børnetv dengang, de lever faktisk endnu. Vi har vores meninger, det er bare at spørge. Men det sker næppe...

Det kan i øvrigt stadig undre mig, hvor mange flere udenlandske serier, de viste på Sverige i 70'erne, også de eventyrlige, til trods for et tilsvarende venstreorienteret arbejdsmiljø som på DRs redaktion. Og det var ikke fordi svenskerne var nogle stakler som var ude af stand til selv at producere tv, det klarede de helt fint. Sandheden er nok, at det var os danskere som var udfordret på fantasien.

N.B. Jeg har med vilje ikke inkluderet gamle Hollywood komedier af *Marx Brothers*, *Gøg og Gokke*, *Chaplin*, *Buster Keaton*, *Harold Lloyd* m.fl. Eller den rædselsfulde engelske *George Formby*. Det ville have fyldt for meget, i forhold til samtidige produktioner. Og så skal der jo også være noget til kommende tv-artikler.

Der går dog et stykke tid, før jeg tackler emnet igen. Næste nummer af bladet, *Obskuriøst nr. 18*, udkommer til foråret 2017. Det bliver et flippet klippe-klistreblad a la *nr. 16* og *17* og vil bl.a. inkludere et nyt afsnit af anmelderserien *Blodig buket*. Vi ses i det nye år!

Henrik Larsen, 14. november 2016

Dårlige film forgår aldrig

Det sidste halve års tid har jeg mest set film og tv-serier som var relateret til et af mine igangværende bladprojekter. Og de fleste af disse orkede jeg endda kun at skimme; jeg mener, børneprogrammer og genretv-serier gennem to årtier kommer man ikke sådan lige igennem. Der var dog dage, hvor jeg tog et lille frikvarter nu og da, hvor det, jeg valgte at se, ikke partout skulle "bruges" til noget bagefter. Og nu sidder jeg ironisk nok og skriver om mine frikvarterer: det satiriske kultfilmshow *Mystery Science Theater 3000* (1988-97, 2017-?).

MST3K omfatter til dato 197 afsnit plus en biograffilm og jeg har næsten fået pløjet mig igennem hele baduljen. Jeg mangler kun en håndfuld af de 21 tidlige afsnit, produceret til en regional kanal, KTMA, og disse er vist ikke bevaret anyway, nogle af de forbandede *Gamera* film (som MST3K holdet nærer en absurd kærlighed til) og... og... *The Castle of Fu Manchu*, det eneste af de 176 "officielle" afsnit, jeg ikke kunne lokalisere på nettet. Nok er godt det samme!

Jeg kendte godt showet, jeg har vist endda set et afsnit eller to, dengang jeg, ca. 1998, lejede en Selector boks (kan nogen huske dem?) og The Sci-Fi Channel indgik i børnepakken... well, et års tid, i hvert tilfælde, før SFC blev droppet fra de nordiske tv-pakker og efterlod mig med nogle tegnefilmskanaler, hvor alt var dansk synkroniseret (argh). MST3K sagde mig dog ikke rigtig noget. Jeg var i det hele taget ikke den store fan af bad taste cinema i mine år som hårdkogt filmsamler. Bevares, jeg købte *Plan 9 From Outer Space* på vhs og hyggede mig gevaldigt, når Jack J. eller Heine slæbte noget b-film trash med til vores videoklub i Sydhavnen, men udforske genren nærmere? Det gad jeg ikke.

Når jeg har holdt afstand til showet, skyldes det nok også den satiriske vinkel. Jeg havde fået nok af 90'ernes ironiske distance og fascination af kitsch. Jeg var i det hele taget træt af dårlige film som underholdning. Nuvel, man kan jo gå hen og skifte mening...

Det var min nysgerrighed efter at se *Manos: The Hand of Fate* her i sommers (titlen var dukket op ifm. en Google søgning efter noget helt andet), der førte til opdagelsen af, at næsten hele showet lå på Youtube. Og det kunne jeg ikke stå for. dvd udgivelserne er dyre, mange titler udgået - jeg tør ikke tænke på, hvor meget en blot tilnærmelsesvis komplet samling ville have kostet mig. Jeg købte en enkelt dvd, *Mystery Science Theater 3000: The Movie* (1996) som tager science fiction klassikeren *This Island Earth* under kærlig behandling. Bortset fra den sad jeg sommeren og efteråret igennem og så afsnit på afsnit online. Og det føltes sgu cool nok. Dårlige film dør aldrig; de er dømt til genudsendelser i sene nattetimer, til at blive udgivet i billige bokssæt, gjort grin med og også holdt af - ikke at det sidste nødvendigvis gør dem bedre! Jeg synes selv, jeg kan holde balancen.

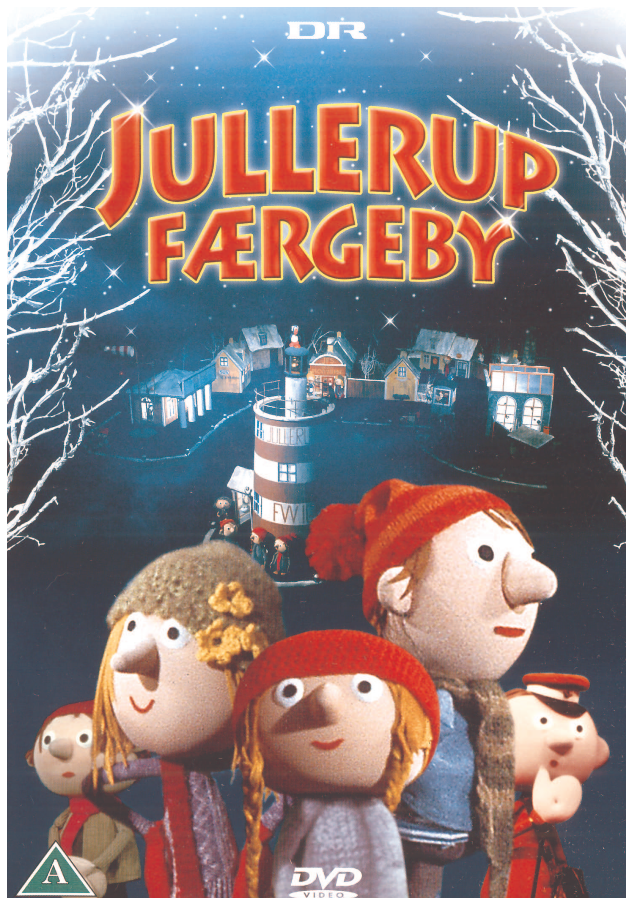
MST3K er et show, hvor en stakkels altmuligmand, *Joel Robinson* (Joel Hodgson), senere afløst af *Mike Nelson* (Michael J. Nelson), er blevet kidnappet til en ramponeret rumstation, af to gale videnskabsmænd, som har besluttet at fodre hans hjerne med dårlige b-film. Joels eneste venner er nogle robotter, han selv har flikket sammen: den sarkastiske *Crow T. Robot*, den pompøse *Tom Servo* og (i en mindre rolle) den moderlige *Gypsy*. Et bevidst papirtyndt præmis for at vise nogle film. (Da SFC på et tidspunkt overtog showet var det med krav om en egentlig fortløbende handling. Noget som slet ikke fungerer, men så kan man jo spole.)

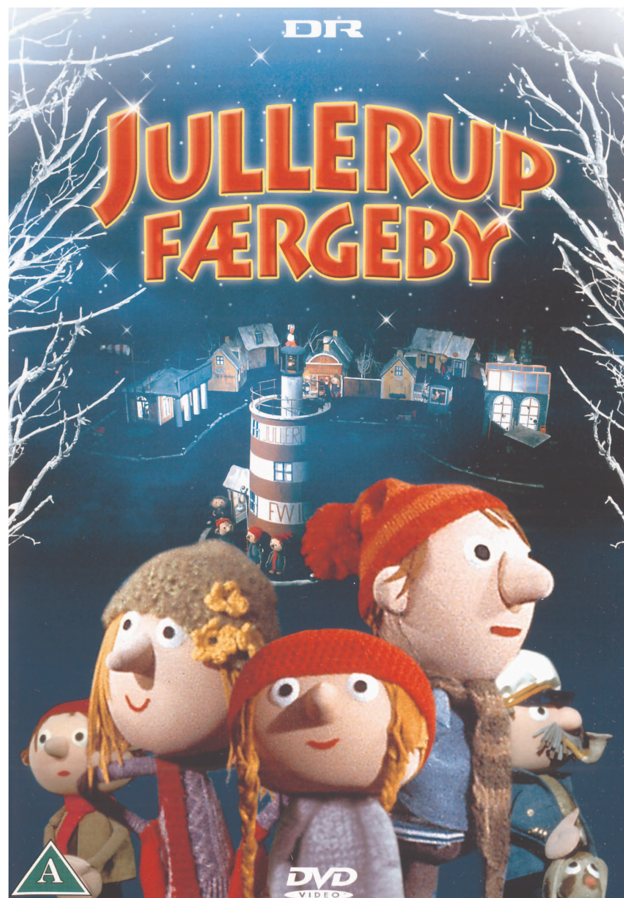
Filmene er en blandet omgang. Der er masser af 50'er og 60'er lavbudgetfilm, fra horror til teenage shock drama, en håndfuld ditto fra 80'erne, japanske tv-serier skåret til og synkroniseret, italiensk peplum m.v. Dem sidder Joel/Mike, Crow og Tom Servo og ser i en biografsal og kommenterer ("riffer") løbende på. Komikken ligger i disse totalt nådesløse gennemheglinger. Når showet er bedst, er det som at være i selskab med nogle kammerater og kollektivt give den gas. Naturligvis er ikke alle afsnit lige inspirerede. Nogle kan være en pinsel at komme igennem, *til trods for* de sjove bemærkninger (*The Beast of Yucca Flats* f.eks.). Der sker også, at der bliver gået lige lovlig hårdt til en film som vel ikke var *så* ringe endda. En genre som efter min mening falder lidt udenfor er de gamle forfilmsserier fra Republic m.fl. Det er unfair at gøre nar af noget som aldrig havde været tænkt som andet end rendyrket pulp. Oh well.

Man bør være opmærksom på, at de anvendte prints typisk er billige public domain kopier, hvor der kan mangle scener og formatet altid er fullscreen. Dertil har MST3K folkene ofte skåret yderligere (sex og vold), af hensyn til tv-censuren.

Egne favoritter tæller bl.a. *Pod People*, *Earth vs The Spider*, *Manos: The Hand of Fate*, *Santa Claus*, *Zombie Nightmare*, *The Creeping Terror*, *Horror of Party Beach*, *Werewolf*, *Hobgoblins*, *Soultaker*... men gå selv på opdagelse og se, hvad *du* synes!

Nu' det (næsten) jul igen

Obskuriøst nr. 13 Genbrug skulle have været gennemillustreret på hvert opslag, men efterhånden som jeg fik skrevet mig varm, måtte jeg droppe det princip. Der var simpelthen ikke plads. Et af de billeder som udgik var dvd omslaget til DR julekalenderserien *Jullerup Færgeby* (1974). Dette omslag har en pudsig historie.

Jeg købte kalenderen, da den udkom på dvd ca. 2006 og studsede straks over inklusionen af *Morten Post* dukken fra *Vinterbyøster* (1973) på omslaget, gengivet øverst til venstre på denne side. Det måtte da være en fejl. Men jeg kunne ikke lade være med at spekulere på, om Morten Post kunne have haft en gæsteoptræden i et afsnit, måske endda ukrediteret, som en intern spøg? (Jeg havde ikke set kalenderen siden en genudsendelse i 1982.) Videre, at det jo i grunden ville være ganske plausibelt, om de to kalenderserier delte univers: Det pæne borgerlige Vinterbyøster i én del af landet og det upolerede havnekvarter Jullerup Færgeby i en anden. Og så satte jeg mig faktisk ved tv'et og gav mig til at se samtlige 24 afsnit igennem. Naturligvis uden at få øje på noget syngende postbud.

Jeg mailede en eller anden DR redaktion og gjorde opmærksom på omslagsfadæsen. Svaret er desværre gået tabt, men lød sådan cirka, at redaktionen kun lå inde med ganske lidt billedmateriale at arbejde med. Hvilket ikke gav mening, overhovedet, men jeg droppede sagen her.

En dag i efteråret 2016. Jeg er for doven til at grave min dvd frem fra skabet og googler i stedet titlen for at bøffe et online billede. Til min store forbløffelse ser jeg et revideret omslag, hvor Morten Post er fjernet og digitalt erstattet med *Kaptajn Gus og hans papegøje*, begge vitterlig fra *Jullerup Færgeby*. Der må være kommet flere klager end min, siden at DR tog et så drastisk skridt som at rette en fejl! Jeg har nu købt et eksemplar; omslaget er gengivet øverst til højre på denne side.

Den kvikke læser vil have bemærket, at der mangler nogle kalendere, i *Obskuriøst nr. 13 Genbrug* som samlet dækker årene 1970 til 1990. Jeg kunne rent ud sagt ikke finde på noget at skrive om de udeladte. Jeg mener, jeg husker absolut intet af *Noget om nisser* fra 1972. Generelt vil jeg dog sige, at jeg har ambivalente følelser omkring de tidlige kalenderserier. På den ene side beundrer jeg de ofte ret syrede resultater, når DRs folk strikkede noget sammen, uden at have en fast vedtaget masterplan for, hvad en julekalender var for en størrelse. På den anden side er de fleste af dukkerne ufattelig grimme og uhyggelige. Jovist, Magnus Tagmus har charme, men ellers...

Så jeg holder fast ved, at kalenderfænomenet for mig starter i 1973 med *Vinterbyøster*. Hvor det slutter er jeg mindre sikker på. *Jul i Gammelby* fra 1979 var en okay live action kalender, *Jul og grønne skove* fra 1980 et anarkistisk mesterværk. Og derefter? Jeg ved, jeg fulgte *Torvet* i 1981. *Nissebanden* i 1984? *Jul på Slottet* i 1986? Det kan ikke have været meget senere. Måske syntes jeg, at kvaliteten var dalet for voldsomt (og måske havde jeg ret). Måske bildte jeg mig ind, at jeg nu som noget nær voksen person var hævet over den slags barnepjat. Ha.

OBSKURIØST NYHEDSBREV XI

Obskuriøst lægger blidt ud med et nytårsnyhedsbrev. Hvad resten af 2017 vil byde på af eftertrykkeligheder, må foreløbig stå hen i det uvisse. Ambitiøse planer skorter det (som sædvanlig) ikke på, men nogen skal jo skrive skidtet.

Tilståelse: Jeg har snydt og skrevet nyhedsbrevet 29. til 30. december 2016, da jeg følte, det ville være at udfordre skæbnen, hvis jeg pænt ventede til den anden side af nytår. Godt nok er jeg ingen underholdningsstjerne eller kendis, men det massive tabstal, vi har oplevet i 2016, fra David Bowie til Carrie Fisher, kan få selv en ydmyg lille fanzineredaktør til at ryste på hånden. Og et eller andet sted er vi vel alle i showbiz.

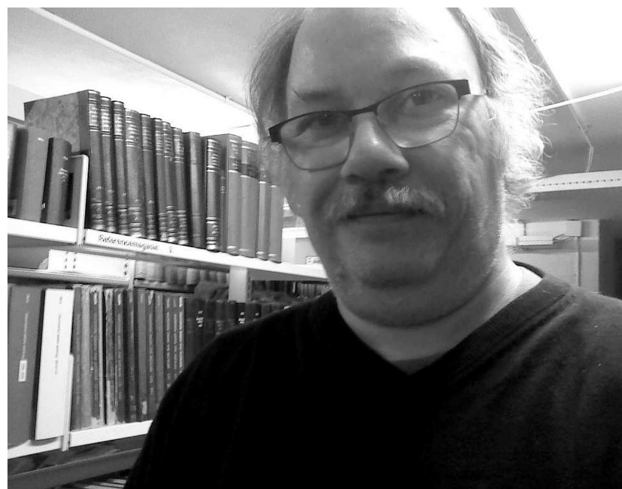
Arkivalsk

Vi mangler stadig, her ultimo december 2016, et offentlig tilgængelig digitalt arkiv for radio og tv udsendelser i Danmark. Jeg har personlig affotograferet tv-oversigter for (i skrivende stund) november 1966 til og med december 2000. Delresultater af dette affotograferingsarbejde er udgivet i diverse numre af *Obskuriøst*, men det er naturligvis rent hobby og desuden begrænset til genrer som horror, eventyr og science fiction.

Her i julen sad jeg og googlede på de såkaldte "hvide programmer", Danmarks Radios interne programoversigter for radio og tv, i et optimistisk håb om at finde den åbne database, DR for længst burde have søsat og jeg så bare havde overset. Well, jeg fandt *noget*. En tilsyneladende blandet stak scans af tv-oversigter (der så ud til at stamme fra en scrapbog eller lignende), i pdf-format, med dato fra 1950'erne til 1990'erne. De stammede fra et digitaliseringsprojekt ved navn LARM, i en database ved (det komplet tåbelige) navn CHAOS (*Cultural Heritage Archive Open System*). Formålet med projeket var ambitiøst: digitalisering af udvalgte dage, år for år, af sendte radioprogrammer, i mp3 format. Jeg var ude at stand til at trænge ind i selve basen (og det ville muligvis være kriminelt, hvis jeg havde haft heldet med mig?) og kunne ikke gennemskue, om der var tale om scans som stikprøver, eller hele DR's historie forlå i scan. Radioudsendelser ville klart være cool (jeg gad f.eks. nok genhøre *Lexicon* eller *P4 i P1*), men nu var det først og fremmest tv-data, jeg søgte. Disse data var der ingen planer om at digitalisere og jeg har en mistanke om, at de scannede tv-oversigter frai min søgning kun var medtaget, fordi de var del af "de hvide programmer".

Flere googlinger (hm, er det egentlig et ord?) fortalte mig, at alle programdata angivelig var tastet; endvidere, at projektet blev afsluttet i 2014 og overtaget af et andet akronym, DIG-HUMLAB (*Digital Humanities Lab Denmark*). Hvilket vel i praksis vil sige, at det var løbet tør for penge. Så vidt jeg kan gennemskue (stort forbehold der), er arkivet endnu ikke færdigt. Det vil, uheldigvis for glade amatører som mig, kun være tilgængelig for forskere og studerende. Copyright osv. Hvis det altså nogensinde går i luften og ikke de facto er blevet syltet.

Nå, tilbage til aviserne. Nu har jeg været så svineheldig at kunne sidde med fysiske aviser og affotografere ad libitum (dag til dag prints fra mikrofilm ville have kostet mig en formue), fordi Holbæk Stadsarkiv som et af de få stadig ligger inde med

avissamlinger (Roskilde gør vist også) og har en udmærket læsesal, hvor man kan sidde og studere materialet i ro og mag. Og skønt resultatet er blevet temmelig rodet – jeg er en dårlig fotograf og kameraet egner sig ikke rigtig til opgaven anyway (det kan kun tage billeder i 72 ppi opløsning – vælger jeg en højere kvalitet end standard, betyder det bare, at filen bliver større – opløsning er uændret 72, ja, det er noget knald) – så er der noget tilfredsstillende ved at sidde med fingrene nede i skidtet, så at sige. Desuden har jeg mulighed for at få den kontekst med som mangler ved blot at arbejde med de rå data. Det kan være i form at tv-anmeldelser, debatindlæg, foromtaler og deslige. Jeg sidder også tit og falder i staver over lands eller verdenspolitiske begivenheder; forleden oplevede jeg Nixons sejr ved primærvalget 1966 og at Rusland gik ind i Czekoslovakiet. Og så er der bog og pladeanmeldelser, biografannoncer osv.

Masser af planer

Hvor langt er jeg nået i mit eget hobbyprojekt med at udgive blade om tv i gamle dage? Tja, forudsat, at jeg vælger at dække det hele, står følgende tilbage:

1967-69: Dansk og svensk tv for børn og voksne. Årtiet mangler at blive kortlagt i detaljer, men skal jeg være helt ærlig, så ligger det for langt tilbage i tid, til at jeg rigtig orker. Jeg tog dog disse tre år med, fordi, well, fordi jeg er født i 1967, og så kunne det da være sjovt.

1970-79: Dansk og svensk tv for voksne. En opfølger til *Obskuriøst nr. 13 Genbrug* (2016) som behandlede dansk og svensk tv for børn og unge i samme periode. Her vil jeg ganske vist i nogen grad gå et trykt værk i bedene, nemlig *Dansk tv i 70'erne* (Politikens forlag 1981), men min fokus vil være på det lidt skæve og sære som værket kun omtaler sporadisk; desuden er der de svenske udsendelser som kommer til fylde meget i et sådant påtænkt indeks. Sverige viste et hav af gyserfilm i 70'erne, de såkaldte Skræksomre, og alt muligt andet godt så som *Godzilla film*. Heja Sverige.

1980-90: Jeg har aldrig fået opdateret mit indeks over biograffilm og tv-film på DR og TV2 fra denne periode, trykt i *Obskuriøst nr. 12* (2013). Dels var omtalen af de enkelte udsendelser ret sjusket, dels overså jeg en del interessante titler. Jeg synes nu, at bladet står distancen fint, ikke mindst som comeback-statement (første nummer siden 2009) og agter ikke at udgive en revideret udgave, men måske

kommer der en kort, supplerende artikel.

1991-1996: Film og serier på DR og TV2. Foreløbig kun bragt i ret rodede uddrag, over nogle numre. Se næste periode.

1997-2000: Film og serier på DR1, DR2, TV2 og TV2 Zulu (Zulu startede faktisk som licenskanal). Ikke omtalt i bladet (endnu). Hver gang jeg forsøger at skrive noget om 90'ernes tv, dør det ligesom. Jo længere ind i årtiet, desto mindre er min entusiasme. Der kom en masse fedt tv, inklusiv genrer, vi her i Danmark ikke var særlig bekendt med så som Hong Kong actionfilm. Og det var jo godt nok. Men det meste er film og serier som er, hvad jeg vil kalde "mainstream kult" og som der er blevet tærsket rigelig langhalm på i diverse bøger og blade. Bare fordi vi var nogle indskrænkede bonderøve herhjemme. Bevares, jeg havde en del personlige minderige tv-oplevelser og nogle smalle, "obskuriøse" titler fandt jeg da i oversigterne. Så det er vel et spørgsmål om at finde den rette angrebsvinkel. Måske en slags halvfemser kavalkade - det bedste og/eller mest aparte.

Dertil kommer *Bibliotek Obskuriøst* rækken, hvor jeg har mindst to temaer liggende. Jeg ville også gerne lave i hvert tilfælde ét klippe-klistre blad til og så er der planen om at samle nogle af stumperne fra de mange nyhedsbreve 2015-16. Fint nok, men det kræver, at jeg besidder det fornødne overskud og med udsigt til arbejdsløshed fra 1. januar 2017... tja. Måske udkommer *Obskuriøst* slet ikke i 2017, selvom jeg da håber, at få sneget et eller andet ud. Vi får at se.

Set i julen
Jeg skriver de her tv-oversigt artikler, fordi det morer mig at genopdage det, jeg så dengang og blive klog på, hvad der ellers måtte have været af interessante genretitler. Når jeg derefter vil se eller gense filmen eller serien, render jeg ind i et tilbagevendende problem. (Altså ud over bøvlet med at få fingre i et fysisk eller digitalt eksemplar.) Og det problem er, at jeg simpelthen ikke kan overkomme at fordøje så meget, når jeg sidder der i skrivefasen. Det bliver sjældent til mere end nogle glimt af et afsnit på Youtube eller et impulskøb af en dvd som så får lov at samle støv i en stak med mange andre.

Blake's 7 (på dansk: *Mytteri i rummet*) er et godt eksempel. Jeg købte sæson 1 på dvd i sommers, men fik ikke set den; i stedet fokuserede jeg i min serieomtale i bladet på, hvilke afsnit, DR havde vist. Nå, nu skulle det altså være, her i julen. (Jeg overvejede, for eksperimentets skyld, at begrænse oplevelsen til DR udvalget, men endte dog med at se hele sæsonen.) Serien viste sig at være glimrende. Første sæsons hovedforfatter, Terry Nation, er nok bedre kendt som forfatter til adskillge historier i den gamle *Doctor Who* tv-serie, herunder som opfinder af monster racen The Daleks; mens underlægningsmusikken leveres af Dudley Simpson, der også stod for samme til *Doctor Who* 1964-80 (og jeg turde sværge på, at Simpsons musikalske væverier sine steder er direkte genbrug). Lægger man dertil BBC's forsøg på at bygge et komplet fremtidsunivers på et minimalt budget, hvilket i den grad kan udfordre seerens evne til *suspension of disbelief*... tja, så kommer resultatet unægtelig til at smage en del af *Who*. Ganske vist en mere dramatisk straight, mere "voksen" fortælling.

Blake's 7 benytter sig flittigt af den velkendte rutine fra serier som *Star Trek*, *Månebase Alpha*, *Stargate SG-1* (de tidlige sæsoner), *Farscape* osv.: Mandskabet lander på en planet, hvor der foregår mærkværdige ting, måske en eller anden total bizar kultur, måske en gal videnskabsmand eller noget med magi og efter at have løst problemerne, sprængt den hemmelige base i luften eller bare flygtet, med mange ubesvarede spørgsmål og plothuller i kølvandet, hører vi aldrig mere til det. Videre til næste eventyr. Heldigvis besidder serien et *vist* mål af kontinuitet mellem de enkelte afsnit, der er en *vis* fremadskridende handling, handlinger vil ofte afføde konsekvenser. (Noget, der virkelig pissede mig af ved *Månebase Alpha* og ødelagde fornøjelsen ved at følge den, var en komplet mangel på kontinuitet og udvikling af personerne. Intet betød rigtigt noget. Jeg ved, serien var tilrettelagt sådan, for at de tv-stationer som købte den kunne programsætte afsnit lige som de ville. Den originale *Star Trek* lider af det samme, men af en eller anden grund generer det mig ikke rigtig der.)

Som nævnt i *Obskuriøst 13 Genbrug* stoppede DR ikke alene serien efter sæsonfinalen, kanalen erklærede, at der ikke fandtes flere afsnit og at alle heltene var døde. Nu har jeg set den famøse finale og det er tydeligt, at rumskibet som springer i luften til sidst, med heltene om bord, er en computersimulation som udspilles på en skærm, det sker *ikke* i virkeligheden. En fræk løgn fra DR, men de færreste har haft mulighed for at spole tilbage og gense scenen; videomaskinen var endnu langt fra hver mands eje i december 1980.

Tid til en peplum?
Jeg har fået en læserhenvendelse om forslag til peplum titler på dvd. Skønt jeg gik kold i genren for adskillige år siden og aldrig rigtig, trods flere forsøg, er kommet op på den kære gamle stridshest igen, så støvede jeg mine minder om filmene af og skrev et venligt svar, med diverse anbefalinger. Bagefter sad jeg og surfede efter, hvad der mon var sket på scenen mht. nye udgivelser. Ikke det store - og samtidig gik det for mig, ud fra læsninger af diverse debattråde, at min viden om komplette udgaver og deslige var håbløst forældet.

Jeg må indrømme, at jeg er kommet til det punkt i min filmsamlerinteresse, hvor jeg ikke længere orker at trippe ud over variant og ekstrascener, så længe, at filmen er ucensureret mht. sex og vold, hvilket sjældent er et problem med lige peplum. Forkortelser og bearbejdelser af europæiske film, af hensyn til et fattesvagt amerikansk biografpublikum *er* et notorisk problem og jeg må notere mig, at f.eks. 1961-filmen *Ercole alla conquista di Atlantide* med Reg Park *stadig* kun fås på engelskvenlig dvd som det beskårne amerikanske biografprint *Hercules and the Captive Women*. Ganske vist i okay widescreen format, men alligevel. Jeg må også, til min beskæmmelse, konstatere, at Riccardo Fredas fantastiske *Maciste all'inferno* fra 1962 stadig kun fås i elendig fullscreen format på dvd som *The Witch's Curse*. Der er utvivlsomt andre vigtige peplum værker som ligeledes savner en ordentlig udgivelse. Men det kan jeg ligesom ikke gøre noget ved.

I stedet for at ærgre mig gul og grøn over tingenes elendighed bør jeg tage mig sammen og finde de film frem, jeg faktisk nåede at få samlet på dvd og *ved* er i orden (eller også må jeg bare lade som om). Ikke for at anmelde eller dissekere, scene for scene, bare se. Peplum *er* nemlig (og det trænger jeg til at blive mindet om) en underholdende genre - så længe, man ikke overdriver. Men det gælder jo for alt, her i tilværelsen.

Fra det gl. år til det nye,
Henrik Larsen, Jyderup,
30. december 2016

Helps

Jeg ved, at ikke alle bladets læsere deler min interesse for gårsdagens børnebøger. Det følgende er henvendt til de af jer som gør.

På det seneste er jeg begyndt at kigge på de bogserier, jeg læste som helt lille. Det er jo længe siden, men jeg har nogenlunde fået kredset det ind til følgende: *Rasmus Klump*, Richard Scarrys dyrebøger, *Dodo-bøgerne*, *Ælle-bælle-bøgerne*, *Pixi-bøgerne* og *Daxi-bøgerne*. Rasmus Klump er en historie for sig selv, så ham gemmer vi til en anden gang, det samme gælder Scarry og hvad kan jeg sige om *Dodo-bøgerne*, andet end at de var trykt på blødt papir, havde charmerende tegninger og ret tynde historier...

Apropos lavt lix-tal, så er "Pixi-bog niveau" jo er et udtryk, der anvendes nedsættende om en meget simpel tekst. Serien har været højt elsket gennem snart mange generationer af unge læsere, for de kulørte omslag og de søde historier, men det kan ikke nægtes, at substansen oftest er til at overse. Der er et vist overlap til *Ælle-bælle-bøgerne*, jeg har set samme titel optræde i begge serier. *Ælle-bælle* er i et lidt større format og længere tekst; der er mange dejlige historier i mellem. Og så var der *Daxi-bøgerne*.

Jeg har p.t. ikke helt styr på, hvor mange titler, der udkom i serien med den muntre gravhund på bagsiden, endsige, præcis hvilke, jeg læste som barn (men jeg arbejder på sagen). Det lader til, at rækken tørrede ud ca. 1978-80 og modsat *Pixi* som stadig kan købes i boghandlen, er *Daxi* vist kun blevet sporadisk genoptrykt i nyere tid. Der dukkede pludselig nogle titler op i supermarkederne for år tilbage – og nu er de væk igen.

Man vil finde kedelige indslag imellem – det vil man jo altid – men bl.a. tegnere som amerikanske Bill Peet (med fortid hos Disney) og britiske Molly Brett og Racey Helps leverer virkelig grafiske perler, de to sidstnævnte med deres klart Beatrix Potter og Kenneth Grahame (i E.H Shepards streg) inspirerede små dyrehistorier.

Særlig Helps er en kunstner, jeg kan anbefale. Og det er skam ikke rosenrødt og tuttenuttet alt sammen, hans bog *Den tapre markmus* (*Mr. Roley to the rescue*, Daxi-bog nr. 36) f.eks. har et ret så makabert plot.

Bøgerne kan være svære at opdrive antikvarisk, men de *er* derude og nyder til alt held en vis samlerinteresse, hvilket skulle sikre dem mod at forsvinde foreløbig.

I udlandet er Racey Helps stadig populær, hans motiver optræder som postkort og jeg har endda set en af hans bogforsider, *Mr. Flopears*, anvendt som internet meme med ny tekst: *Oh Christ, It's This Asshole again!* Også en slags udødelighed.

De eneste to Helps, jeg husker klart fra min barndom er *Fransiskas fødselsdag* (*Kingcup Cottage*, Daxi-bog nr. 22) og *Pindse Nålepudes ferie* (*Pinny's Holiday*, Daxi-bog nr. 34). Da det er min 50 års fødselsdag maj måned i år, fandt jeg det naturligt at illustrere denne lille skitse med omslaget til førstnævnte.

Følges op i et kommende Bib Obs – måske?

OBSKURIØST

NYHEDSBREV NR. 12

Ed Larsen lægger an til nærkontakt med asfalten. Hans kaffe er varm og hans hoved koldt. Hans computer har plottet kursen, instrumentbrættets lamper lyser som de skal og nu melder Ground Control alt klar. Let's do this thing, baby. VRROOOUUM, SKKRRRIIIIII... og *Obskuriøst* er landet.

Ja, *Obskuriøst nr. 18 (Scrapbog 3Disco Inferno)* er sendt til trykkeriet. Det ville være rart for den trætte redaktør at kunne smide sig i sofasædet med en Havanna og en cognac, men der ligger et nyhedsbrev og venter på at blive skrevet, så de sanselige udskejelser må vente lidt endnu.

KAFFE OG KOLDE KONTANTER

For resten er jeg stadig røgfri efter syv måneder. Når jeg sidder sent om natten og skriver, kan jeg ofte mærke trangen til et pibestop krible rundt som et kulret insekt, derinde i hjernen. Så fylder jeg det slidte, brune lerkrus op med kaffe på ny og drikker den, sort som et sjællandsk provinshul. Celtic Frost artiklen blev komponeret over et par nætter, i en massiv koffein-rus, og uden at jeg bagefter rettede noget af betydning. Til gengæld kom lederen gennem vridemaskinen adskillige gange. Den skrev jeg oprindelig midt på dagen.

Apropos, så nævnte jeg kort mine kollageprojekter i lederen. Håndredigeringen har udviklet sig til en selvstændig hobby. Det er bl.a. blevet til et blad i kun ét eksemplar (originalen), *Obskuriøst nr. 16B*, og et A5 hæfte, bestående af klippe-klistre overskrifter, *Øbo Kursist*, som endnu afventer udgivelse, hvis jeg da nogensinde får råd.

Prioriteter, prioriteter. Jeg tumler på andet år med adskillige ideer til det næste *Bibliotek Obskuriøst*. Det kniber med at lægge sig fast på en. Jeg vil gerne samle nyhedsbrevene eller i hvert tilfælde trykke et udvalg. Jeg har (løse) planer for *Obskuriøst nr. 19* og *20* osv. Hvordan realisere alt dette? Crowdfunding var måske en idé, men så skal jeg sælge mig selv, noget som aldrig har været redaktørens stærke side.

Det ideelle var, hvis der pludselig kom en excentrisk millionær forbi med en pose penge og sagde: *Verden har brug for dit blad*. Desværre sker den slags alt for sjældent i virkeligheden.

IT IS HAPPENING AGAIN

Når jeg ikke leger Jørgen Clevin eller støver rundt i genbrugsbutikker, ser jeg gerne tv. Eller rettere computer tv. David Lynch er vendt tilbage til *Twin Peaks*. Det er surrealistisk i sig selv. *Twin Peaks: The Return* tager de mest urovækkende elementer fra sæson 1-2 samt *Fire Walk With Me* og blender dem med *Eraserhead, Blue Velvet, Lost Highway* og *Mulholland Drive*. Eller noget i den stil. Fascinerende, men også lidt koldt og distanceret. Jeg savner varmen og intimiteten fra den oprindelige serie, forloren eller ej (*Twin Peaks* startede jo som en pastiche på firsernes klæbrige sæbeoperaer).

Sam Raimi og Bruce Campbell er vendt tilbage til *Evil Dead* universet. Det er ikke surrealistisk, men *groovy* og særdeles blodigt. Jeg følger *Ash vs Evil Dead* på nettet og har købt første sæson på dvd. Stor ros til holdet for en serie, der føles som en ægte fortsættelse af filmene, mytologien intakt og Ash sig selv, bare lidt ældre og mere hærget – og så kan jeg bære over med et plot, der måske ikke altid hænger helt sammen.

Mere om disse og andre interessante kulturfænomener i kommende numre af *Obskuriøst*.

Henrik Larsen, 2. juli 2017

Fanzine Nyt

Her skal det handle om andre folks blade. Inklusiv de hypotetiske.

PUFFY

Nummer 2 . film video katastrofer bigfoot osv.

Jack Jensens annoncerede nye nummer af *Stay Sick!* er blevet den danske fanzine scenes svar på computerspillet ***Duke Nukem Forever***. *Nu kommer det*, har Jack skrevet i årevis og med mellemrum mailet forsidedemoer og andre skitser til vennerne som for at forsikre os om, at der stadig var liv i projektet. I 2011 lagde han nogle sider af et blad ud på nettet, men det var et, han havde opgivet, ikke det kommende. Nå, som bekendt *blev* ***Duke Nukem Forever*** faktisk udgivet i sidste ende, godt nok med femten års forsinkelse og *Stay Sick!* har (foreløbig) kun været undervejs i fjorten, så der er bestemt håb endnu.

Jeg mailede Jack forleden, for at få en status direkte fra hestens mund. Han havde haft travlt i sit undervisningsjob, men nu stod sommerferien for døren: *"Jeg regner med at arbejde på bladet hele sommeren, men hvornår det meget, meget, meget forsinkede nummer rent faktisk er færdigt, tør jeg ikke længere spå om. Men i år!"*

Ville det blive et dobbelt nummer som nogle af de tidligere? *"Jeg tror vist bare, at det bliver tykt,"* svarede Jack og tilføjede, at han satsede på et rigtigt tryk denne gang og gerne i farver, hvis det kunne lade sig gøre.

Jack er ikke den eneste som arbejder på et blad. Jeg har kendskab til hele to hemmelige projekter som nogle gamle kendinge fra fanzine scenen står bag. Da projekterne er hemmelige, må jeg desværre stoppe omtalen her... Til gengæld er det officielt, at Nils Markvardsen planlægger et nyt nummer af sit eXtraordinært fede magasin *eXtase*! Seneste udgivelse i rækken var et specialnummer om Lone Flemming (februar 2015).

Hvad, hvis man ikke kan vente, men vil have et blad i hånden her og nu? Så anbefaler jeg, at man vender sig mod nabolandet Sverige, hvor Magnus Jansson har udsendt foreløbig fire numre af sit fanzine *Puffy*. Hvad står *Puffy* for? Først troede jeg, det var kælenavn for den Bigfoot som pryder forsiden af nr. 2. Det gav mig også associationer til et morgenmadsprodukt fra barndommen. *Puffy* viste sig imidlertid at være svensk slang for firsernes store videoudlejningskassetter, kassetter, der jo i dag er blevet eftertragtede samleobjekter.

Fanzinet er visuelt totalt old school, med tæt tekst i lille format og kaotiske kollager nedenunder. Magnus nærer en stor kærlighed til film om Bigfoot, Den Afskyelige Snemand og andre primat-kryptider, dertil katastrofefilm og (især) amerikansk trash. Han skriver godt, med en lun, lidt skæv humor. *Puffy* er et blad, jeg klart kan anbefale. Oplagene er små, men hvis du er hurtig, kan du stadig nå at bestille det seneste (nr. 4) via skimmel7@bredband.net.

OBSKURIØST NYHEDSBREV NR 12

Ed Larsen lægger an til nærkontakt med asfalten. Hans kaffe er varm og hans hoved koldt. Hans computer har plottet kursen, instrumentbrættets lamper lyser som de skal og nu melder Ground Control alt klar. Let's do this thing, baby. VRROOOUUM, SKKRRRIIIIII... og *Obskuriøst* er landet.

Ja, *Obskuriøst nr. 18 (Scrapbog 3Disco Inferno)* er sendt til trykkeriet. Det ville være rart for den trætte redaktør at kunne smide sig i sofasædet med en Havanna og en cognac, men der ligger et (sidste) nyhedsbrev og venter på at blive skrevet, så de sanselige udskejelser må vente lidt endnu.

KAFFE OG EN KOLD TYRKER
For resten er jeg stadig røgfri efter otte måneder. Piben blev lagt på hylden en dag i december, uden noget hyggepulseri siden, og det er den rigtige måde at gøre det på. Når jeg sidder sent om natten og skriver, kan jeg ofte mærke trangen til et pibestop krible rundt som et kulret insekt, derinde i hjernen. Så fylder jeg det slidte, brune lerkrus op med kaffe på ny og drikker den, sort som et sjællandsk provinshul.

NYHEDSBREVET LUKKER
Det er blevet for dyrt at fotokopiere og sende nyhedsbrevene ud. Jeg beklager. To og et halvt år med brevene er nu ikke så ringe endda og jeg planlægger at trykke et udvalg af bonusartiklerne til næste år, inklusivt lidt arkivguf.

HAR DET GODT – SEND FLERE PENGE
Jeg tumler på andet år med adskillige ideer til det næste *Bibliotek Obskuriøst*. Så er der runestenen over mine nyhedsbreve. Jeg har løse planer for *Obskuriøst nr. 19* og *20*. Håndredigeringen har udviklet sig til en selvstændig hobby som foreløbig har kastet tre blade i kun ét eksemplar hver (originalen) af sig. Her vil jeg også gerne udgive et skønsomt udvalg. Hvordan realiserer en fattig redaktør alt dette? Crowdfunding? Det ideelle var, hvis der pludselig kom en excentrisk millionær forbi med en pose penge og sagde: *Verden har brug for dit blad*. Desværre sker den slags alt for sjældent i virkeligheden.

IT IS HAPPENING AGAIN
Når jeg ikke leger Jørgen Clevin eller støver rundt i genbrugsbutikker, ser jeg gerne tv. Eller rettere computer tv. David Lynch er vendt tilbage til *Twin Peaks*. Det er surrealistisk i sig selv. *Twin Peaks: The Return* tager de mest urovækkende elementer fra sæson 1-2 samt *Fire Walk With Me* og blender dem med *Eraserhead*, *Blue Velvet*, *Lost Highway* og *Mulholland Drive*. Eller noget i den stil. Fascinerende, men også lidt koldt og distanceret. Jeg savner varmen og intimiteten fra den oprindelige serie, forloren eller ej (*Twin Peaks* startede jo som en pastiche på firsernes klæbrige sæbeoperaer).

Sam Raimi og Bruce Campbell er vendt tilbage til *Evil Dead* universet. Det er ikke surrealistisk, men *groovy* og særdeles blodigt. Jeg følger *Ash vs Evil Dead* på nettet og har købt første sæson på dvd. Stor ros til holdet for en serie, der føles som en ægte fortsættelse af filmene, mytologien intakt og Ash sig selv, bare lidt ældre og mere hærget – og så kan jeg bære over med et plot, der måske ikke altid hænger helt sammen.

Mere om disse og andre interessante kulturfænomener i kommende numre af *Obskuriøst*.

Henrik Larsen, 7. august 2017

FANZINE NYT

Her skal det handle om andre folks blade.
Inklusiv de hypotetiske.

PUFFY

VHS

Nummer 2 . film video katastrofer bigfoot osv.

Jack Jensens annoncerede nye nummer af *Stay Sick!* er blevet den danske fanzine scenes svar på computerspillet ***Duke Nukem Forever***. *Nu kommer det*, har Jack skrevet i årevis og med mellemrum mailet forsidedemoer og andre skitser til vennerne som for at forsikre os om, at der stadig var liv i projektet. I 2011 lagde han nogle sider af et blad ud på nettet, men det var et, han havde opgivet, ikke det kommende. Nå, som bekendt *blev* ***Duke Nukem Forever*** faktisk udgivet i sidste ende, godt nok med femten års forsinkelse og *Stay Sick!* har (foreløbig) kun været undervejs i fjorten, så der er bestemt håb endnu.

Jeg mailede Jack tidligere på sommeren, for at få en status direkte fra hestens mund. Han havde haft travlt i sit undervisningsjob, men nu stod ferien for døren: *"Jeg regner med at arbejde på bladet hele sommeren, men hvornår det meget, meget, meget forsinkede nummer rent faktisk er færdigt, tør jeg ikke længere spå om. Men i år!"*

Ville det blive et dobbelt nummer som nogle af de tidligere? *"Jeg tror vist bare, at det bliver tykt,"* svarede Jack og tilføjede, at han satsede på et rigtigt tryk denne gang og gerne i farver, hvis det kunne lade sig gøre.

Jack er ikke den eneste som arbejder på et blad. Jeg har kendskab til hele tre projekter som nogle gamle kendinge fra fanzine scenen står bag. Nils Markvardsen planlægger et nyt nummer af sit eXtraordinært fede magasin *eXtase*! Seneste udgivelse i rækken var et specialnummer om Lone Flemming (februar 2015). Og så ser det ud til, at über-zinet over dem alle, *Inferno* (1989-1994), genopstå af asken. Rygterne har gået længe og i sommers scoopede Søren Henrik Jacobsen nyheden på sin blog, http://gyserblog.blogspot.dk.
P.S. Det tredje projekt er stadig hemmeligt.

Hvad, hvis man ikke kan vente, men vil have et blad i hånden her og nu? Så anbefaler jeg, at man vender sig mod nabolandet Sverige, hvor Magnus Jansson har udsendt foreløbig fire numre af sit fanzine *Puffy*. Hvad står *Puffy* for? Først troede jeg, det var kælenavn for den Bigfoot som pryder forsiden af nr. 2. Det gav mig også associationer til et morgenmadsprodukt fra barndommen. *Puffy* viste sig imidlertid at være svensk slang for firsernes store videoudlejningskassetter, kassetter, der jo i dag er blevet eftertragtede samleobjekter.

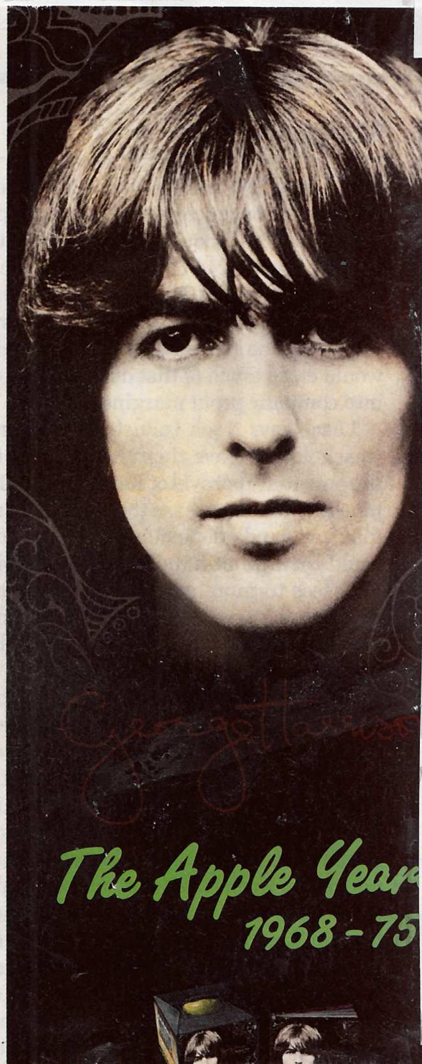
Fanzinet er visuelt totalt old school, med tæt tekst i lille format og kaotiske kollager nedenunder. Magnus nærer en stor kærlighed til film om Bigfoot, Den Afskyelige Snemand og andre behårede kryptider, dertil katastrofefilm og (især) amerikansk trash. Han skriver godt, med en lun, lidt skæv humor. *Puffy* er et blad, jeg klart kan anbefale. Oplagene er små, men hvis du er hurtig, kan du stadig nå at bestille det seneste (nr. 4) via skimmel7@bredband.net.

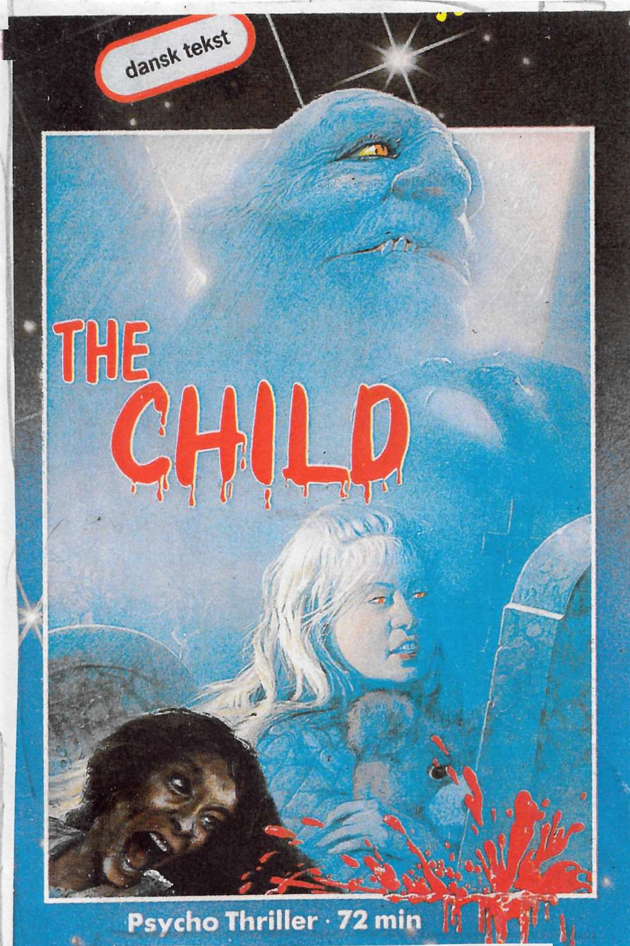
Der ligger altid noget i skuffen og venter på at redaktøren kan bruge det til et eller andet. Trods heroiske forsøg (som for eksempel *Obskuriøst nr. 15* og *Søbo Rustik*) er det aldrig lykkedes mig at få muget helt ud.

Efterhånden er jeg dog kommet igennem stakken af utrykte artikler og nået ned i småtingsafdelingen, til korte skitser og hjemmelavede overskrifter, udklip og andet originalt materiale som pladeomslag og samlerkort.

Lige nu sidder jeg f.eks. og gennemser mappen med frasorteret scrapbogsmateriale. Der ligger mange løsrevne stumper som skulle have været brugt til noget, indtil jeg skiftede mening eller glemte dem. Fremover vil de typisk havne i mine kollage-hæfter: håndredigerede modifikationer af eksisterende blade, lavet i kun ét eksemplar pr. nummer. Med tiden kan jeg så genbruge uddrag af disse i separate opsamlingsblade (det store kredsløb). I det følgende har jeg taget en håndfuld af disse fragmenter fra, lad os sige for gamle dages skyld. Enjoy!

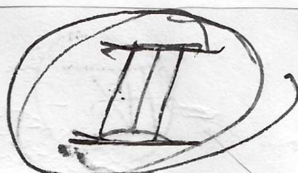
Hvad ville jeg mon fortælle med en *Rolling Stone* annonce for George Harrison genudgivelser? Tja, jeg er for ung til at kunne kalde mig Beatles fan, men har haft en svaghed for mr. Harrison, lige siden, at jeg oplevede hans comeback, først solo på **Cloud Nine** (1987) og dernæst som del af supergruppen **Traveling Wilburys** (1988-1990). Obskuriøs er manden just ikke, så det kneb med at finde på en god indgangsvinkel... og her strandede projektet altså foreløbig.

The Child: omslaget (i beskæring) til den danske udlejningsvideo, fundet i en salgsmappe, jeg købte på filmmesse for en menneskealder siden. Så vidt jeg husker, var det meningen, jeg skulle have anmeldt filmen i *Obskuriøst nr. 15* som appendiks til teksten om "Bio Obskuriøst".

Min oprindelige interesse for titlen skyldes nemlig, at Heine og Jack J. havde et indbyrdes spil kørende, hvor de byttede videobåndet frem og tilbage, når vi mødtes hos mig til filmsjov i Sydhavnen. Jeg syntes, omslaget var enormt fedt, men vi satte os af en eller anden grund aldrig ned og *så* filmen sammen og jeg anede ikke et suk om handlingen, før jeg købte dvd'en for 10-12 år siden. Nu må jeg snart tage mig sammen og få anmeldt The Child!

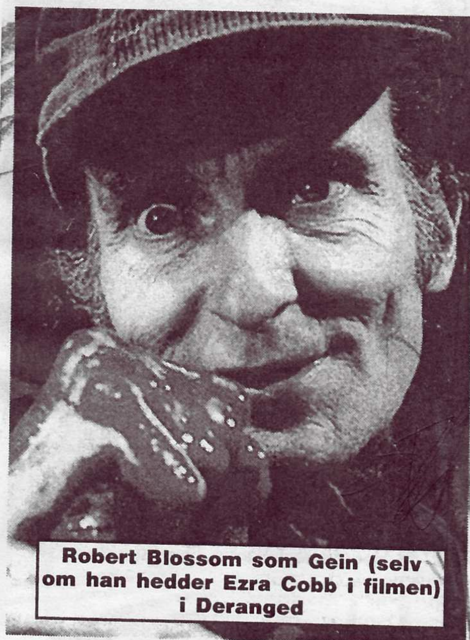
RESTE-PARTY!

Redaktøren er en værre tøsedreng. Og det skriver jeg som ejer af en kæmpestor gyser dvd samling! **Deranged** skulle have været med i dette nummers omgang af "En blodig buket". Min dvd er en MGM dobbelt-feature med **Motel Hell** og jeg kunne ikke komme igennem den. Det er svært at sige, hvor min præcise smertetærskel ligger; jeg ved bare, om nogle film, at dem må jeg altså vælge fra.

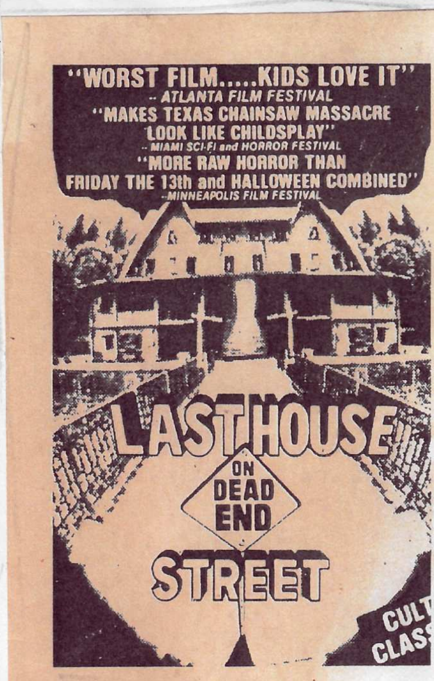
Det minder mig om dengang i "Bio Obskuriøst", hvor jeg, i et eklatant brud på etikette, nedlagde veto et par minutter inde i **Last House on Dead End Street**. Heine og Jack J. blev godt nok knotne!

Her er den planlagte illustration til min droppede anmeldelse, planket fra Jesper Mørchs artikel "Geiners" i nr. 3 af Jack J.'s legendariske fanzine *Stay Sick!* og i tilgift omslaget til **Last House**, sakset fra bagsiden af Frank Brahes ditto *Mondo Franko* (den 18 år gamle kaffeplamage højner kun gustenheden).

alle de ugudelige parret har taget livet af gennem tiden, bli'r stuvet af vejen i kælderen, hvor de hænger side ved side som frakker på en knage-

Robert Blossom som Gein (selv om han hedder Ezra Cobb i filmen) i Deranged

række! Folk samler sgu' på de væreste ting - sheeeeeshh!

Sidste klip: I *Scrapbog 1* (*Obskuriøst* nr. 16, sommeren 2016) bragte jeg en historie om kultfiguren Rocky Raccoon, der første gang optrådte på dansk i *Hulk* nr. 30, februar 1983. (Et overfedt, hvor også Katastrofen, en af mine yndlingsskurke fra serien, huserer.) Jeg ville have haft trykt forsiden med, men måtte opgive på grund af pladsmangel.

